

[Linh Huyền Quốc Gia Hệ Liệt] - Bộ 9 - Nan Đắc Hữu Tình Nhân

Contents

[Linh Huyền Quốc Gia Hệ Liệt] - Bộ 9 - Nan Đắc Hữu Tình Nhân	1
1. Bộ 9 - Nan Đắc Hữu Tình Nhân - Chương 1-1	1
2. Bộ 9 - Nan Đắc Hữu Tình Nhân - Chương 1-2	2
3. Bộ 9 - Nan Đắc Hữu Tình Nhân - Chương 2	6
4. Bộ 9 - Nan Đắc Hữu Tình Nhân - Chương 3	12
5. Bộ 9 - Nan Đắc Hữu Tình Nhân - Chương 4	15
6. Bộ 9 - Nan Đắc Hữu Tình Nhân - Chương 5	20
7. Bộ 9 - Nan Đắc Hữu Tình Nhân - Chương 6	24

[Linh Huyền Quốc Gia Hệ Liệt] - Bộ 9 - Nan Đắc Hữu Tình Nhân

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, huyền huyền, meerkat (cây) x nhân loại, nhất thụ nhất công, nhẹ nhàng, ấm áp, HE. Biên tập: Uyên

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/linh-huyen-quoc-gia-he-liet-bo-9-nan-dac-huu-tinh-nhan>

1. Bộ 9 - Nan Đắc Hữu Tình Nhân - Chương 1-1

Biên tập: Uyên

Khúc dạo đầu – A Lâm kể chuyện xưa

Meerkat [1] là tên một loài động vật nhỏ, thuộc loài có vú, sinh sống ở nơi nóng bức, khô hạn nhất trên mặt đất là vùng sa mạc. Xung quanh mắt của meerkat có một đường hoa văn màu đen, tựa như mang một cặp kính thái dương tự chế, khuôn mặt của chúng dài nhọn, lại có đôi tai màu đen hình trăng non, nhìn rất thích.

Là một trong những loài thuộc họ cây Mangut, chúng đáng yêu, trưởng thành sớm đồng thời là loài động vật thích quần cư[2], đừng nhìn nó nhỏ bé mà cho rằng nó yếu, khi Meerkat phát uy thì đủ giết chết cả rắn hổ mang. Meerkat có tính lãnh thổ rất mạnh, sẽ quyết liệt cự tuyệt đàn Meerkat khác đặt chân vào lãnh thổ của mình.

Có một Meerkat là người yêu, bạn cảm thấy thế nào?

[2] Sống tụ tập bầy đàn

2. Bộ 9 - Nan Đắc Hữu Tình Nhân - Chương 1-2

Kì nghỉ đông đã hết, Đường Gia Duệ theo lão gia về lại thành phố Hương Đảo, trong lòng có một việc khiến hần rất phiền muộn.

Em gái nhờ Đường Gia Duệ chiếu cố một người.

Đường Gia Duệ phiền muộn nghĩ: Vì sao a! Ta chiếu cố chính bản thân mình là cùng, nào có dư thừa tình lực đi chiếu cố kẻ khác.

Tại đơn vị mới, em gái của Đường Gia Duệ quen được một đồng nghiệp nữ, cá tính hợp nhau nên hai người liền trở thành khuê trung mật hữu[1]. Năm nay, em trai của vị mật hữu kia thi vào đại học ở Hương Đảo. Em gái biết được, liền nhờ Đường Gia Duệ chiếu cố nam hài kia.

Có trong tay địa chỉ trường học, điện thoại cũng như thông tin của cậu trai kia, nhưng Đường Gia Duệ cố ý đem vứt ra sau đầu, đã không đi nhìn qua đối phương, lại càng không thèm gọi lấy một cú điện thoại. Chuyện này đã trôi qua đến hơn một tháng.

Hôm nay tan tầm về đến nhà, Đường Gia Duệ nhận được điện thoại của em gái. Sau khi nói chuyện phiếm, em gái bèn hỏi: “Anh, người đã đi gặp Tiểu Manh chưa?”

Đường Gia Duệ tối sầm mặt, khụ một tiếng, đáp: “Vẫn chưa.”

“Người đi xem nó đi.”

Nội tâm Đường Gia Duệ không hồn giận nghĩ: Gặp, gặp? Ta nào có thời gian rảnh.

“Em à, ta bề bộn nhiều công việc, hiện tại không thể phân thân.”

Em gái oán niệm rầm rì nói: “Người thoái thác trách nhiệm.”

“Ta nào có thoái thác, ta thật sự là công việc bề bộn, người cũng không phải là không biết.”

Điều Đường Gia Duệ nói là sự thật. Hần đảm nhiệm chức Vụ mẫu đại hình của chi nhánh công ty xuất bản, có phòng làm việc riêng, phụ trách nhiều phiên dịch của nhà xuất bản, lượng công việc khá lớn, lúc bận thường hay ngủ luôn trong phòng làm việc.

Gọi điện này kia, em gái nói ra: “Anh, nếu người có chút thời gian rảnh, phải đi xem Tiểu Manh. Là thay ta trông nom, nó đến địa phương xa như vậy, hoàn cảnh xa lạ, cần có người quan tâm.”

Đường Gia Duệ lại không nghĩ như vậy, bèn phản bác em gái: “Ta nói, đại học là môi trường tốt, cái gì cần có đều có. Tân sinh viên nhập học đã có giáo viên hướng dẫn, cũng có đàn anh, đàn chị giúp đỡ, ở thì có kí túc xá, ăn thì có căn tin, nghe giảng thì có phòng học, đọc sách thì có thư viện, muốn vận động thì có sân vận động. Căn bản là cần quái gì chiếu cố nữa. Hơn nữa, nếu nó học đại học thì đã thành niên, là người lớn, hần nên rèn luyện tinh thần độc lập, các người cứ chiếu cố nó, giúp đỡ nó, thì chừng nào nó mới có khả năng tự mình bước đi.”

Bị anh trai niệm thông suốt, em gái Đường Gia Duệ trầm mặc. Một lát sau nàng nhỏ giọng nói: “Anh, người nói đúng.”

Đường Gia Duệ càng nói càng phấn khởi, lòng tràn đầy mong muốn quẳng đi cái gánh nặng này, “Ta nói đúng, người ngẫm lại đi.”

Em gái nhỏ giọng nói: “Ta chỉ muốn người nhìn qua là nó có tốt hay không, có thích ứng với khí hậu không, có quen nếp sống ở đó không, có cần cái gì không. Thì là nhìn qua một cái thôi, cho ta an tâm mà. Ta biết nó đã lớn. Bất quá đây là lần đầu tiên nó đi xa nhà...”

Đúng là phụ nữ! Hay quan tâm vớ vẩn, môi trường đại học mới mẻ, có lẽ bây giờ nó đã cùng bạn học chơi đến bất diệt nhạc hồ rồi. Đường Gia Duệ không muốn kéo dài trọng tâm này, nói cho có lệ: “Được rồi, được rồi. Nếu như có thời gian ta sẽ đi xem nó. Ta nói là nếu như ta có thời gian.”

Tiếp tục hàn huyên vài câu chuyện phiếm, Đường Gia Duệ kết thúc cuộc gọi của em gái.

Ở phụ cận nhà của Đường Gia Duệ là một building[2] thương mại, cửa hàng đối diện đường cái tại lầu một là một hiệu hoa tươi nho nhỏ. Vì nằm ở điểm giao nhau giữa khu thương mại và dân cư nên người đến mua hoa rất nhiều, sinh ý không tệ.

Hôm nay, Đường Gia Duệ từ trước building lơ đãng đi ngang qua, khuôn mặt hơi nghiêng vừa lúc thấy nhân viên cửa hàng gói bó hoa hồng, đang đưa cho khách mua. Dưới ánh dương, người thanh niên đang cười vui vẻ lại có hoa tươi phụ trợ như một sức hấp dẫn to lớn khiến Đường Gia Duệ kiềm lòng không đậu, dừng bước. Chờ khi lấy lại tập trung thì chân hần đã bước đến cửa của hiệu hoa.

Tiến vị khách tới lấy hoa đặt trước đi, vừa quay đầu, Lý Nhạc Manh lại thấy có người bước vào cửa hàng, cậu vội cười ngênh tiếp.

“Tiên sinh nhĩ hảo.”

Sau khi cùng đối phương đối diện, tiếp đó phải ân cần hỏi thăm khách nhân nhưng lời lẽ xã giao một từ cũng không nói ra được. Hai má của Lý Nhạc Manh ửng đỏ, cậu đứng im không thể động đậy. Đường như đã từng gặp qua người này, dường như cậu nhận thức người này, thấy hần trong nháy mắt như có dòng nước ấm chảy qua trong lòng. Trong chốc lát, Lý Nhạc Manh không tiếp nhận được bất cứ âm thanh gì, chỉ còn lại trái tim đập liên hồi, trước mắt chỉ còn lại nam nhân đang đứng trước mặt cậu.

Đây là cảm giác động tâm sao?

Đường Gia Duệ đứng ở nơi đó, thấy Lý Nhạc Manh ngơ ngác nhìn hần, miệng khê mở, hần không khỏi cau mày. Thế nào, cà vạt buộc sai? Hay không cẩn thận để mực dính lên mặt? Nhân viên cửa hàng thật kì quái.

Lý Nhạc Manh từ không khí đầy cánh hoa hồng ngơ ngác tỉnh lại, thấy Đường Gia Duệ đang dùng ánh mắt đầy kinh ngạc nhìn hần, nhất thời liền xấu hổ, vội vã bình phục lại tâm tình, sau đó hướng khách nhân giới thiệu hoa tươi trong cửa hiệu.

“Xin hỏi tiên sinh muốn mua hoa sao? Có hay không thích loại nào? Chúng tôi ở đây ngoại trừ hoa tươi ra còn có nhiều chậu hoa để lựa chọn.” Lý Nhạc Manh nhiệt tình giới thiệu, xoay người lại chỉ cho hần thấy giá ở phía sau. Đường Gia Duệ thấy giá trên bày các loại chậu hoa.

Ta vì sao lại vào đây chứ? Đường Gia Duệ trong lòng tự hỏi, không khỏi hơi cau mày. Thật là, cứ nhiên bị dáng tươi cười của một người hấp dẫn, kì thực đứng ở ngoài cửa hiệu nhìn vài lần là tốt rồi.

Thấy Đường Gia Duệ không nói lời nào, xem chừng ánh mắt nhìn xung quanh cũng không có dừng lại ở tiêu điểm nào, Lý Nhạc Manh đợi chờ, để hóa giải xấu hổ cậu còn nói thêm: “Tiên sinh là dự định tặng cho bạn gái, đi thăm bệnh hay tặng bạn bè?”

“Đều không.”

Lý Nhạc Manh trừng mắt nhìn: “Vậy cho chính mình sao?”

Đường Gia Duệ nóng lòng thoát thân, thế nhưng đối mặt với sự giới thiệu cùng khuôn mặt tươi cười từ người thanh niên, hần lại không thể xoay người rời đi được bèn nói rằng: “Ta...trồng, không nên là hoa. Có cái gì dễ dàng chăm như cây xanh làm cảnh không? Cấp ta một phần.”

Nghe Đường Gia Duệ như đang ở quán ăn phân phó đóng gói đem về, Lý Nhạc Manh cảm thấy buồn cười, cậu hướng Đường Gia Duệ giới thiệu loại trúc phú quý, “...Dễ chăm sóc, cần nhiều nước. Rễ của trúc phú quý ở đây đã được chúng tôi xử lý qua, mang về có thể cắm trực tiếp vào lọ có chứa nước là được. Không cần phải mang ra ngoài nắng hàng ngày, mỗi tháng cho nó vài giọt dịch dinh dưỡng là ổn.”

“Vậy cái này đi.” Đường Gia Duệ vung tay nói.

Cầm bó trúc phú quý đã được gói, lại mua dịch dinh dưỡng và bình thủy tinh cổ cao để trồng nó, Đường Gia Duệ liền vội vã li khai. Lý Nhạc Manh ở sau tiền hần, hần cũng không để ý đến.

“Người này thật kì quái, vội như vậy, có việc gì gấp cần quay về sao?” Nhìn cước bộ Đường Gia Duệ vội vã, Lý Nhạc Manh lẩm bẩm.

Khi bóng lưng Đường Gia Duệ tiêu thất trong tầm mắt, Lý Nhạc Manh nhẹ nhàng thở dài, vừa rồi trong nháy mắt cảm giác động tâm xuất hiện trong lòng cậu. Cảm giác này cậu chưa bao giờ cảm thụ qua. Lần đầu tiên gặp mặt người xa lạ này lại để lại trong lòng Lý Nhạc Manh ấn tượng sâu sắc, cậu muốn còn có thể gặp lại lần nữa.

Về đến nhà, Đường Gia Duệ đem trúc phú quý cắm trong bình nước, bày ở phòng khách, ngồi trên sofa nhìn một lát, đột nhiên hấp tấp đứng lên.

“Kì quái, ta vì sao lại muốn mua nó a! Ta nào có thời gian chăm nó! Ta không muốn trồng hoa! Thực sự là phiền chết mất.”

Niệm xong, Đường Gia Duệ phát hiện vì đi ngang qua cửa hàng hoa, mua trúc phú quý, kết quả là hấn quên hẳn chuyện tiện đường xuống quán ăn lẩu dưới mưa cơm. Suy nghĩ một chút, không muốn động, thế nhưng cảm thấy bụng đói, Đường Gia Duệ lại cúi kính đứng lên.

“Đều đem kế hoạch của ta làm xáo trộn!”

Mang theo một bụng oán khí, Đường Gia Duệ một lần nữa đứng dậy cầm lấy chìa khóa, ví tiền, đi xuống lầu mua cơm tối.

Trong phòng học chung to lớn của trường đại học, còn chưa đến giờ vào học, Lý Nhạc Manh ngồi cúi đầu đọc sách. Có người đi tới, thò tay vỗ lên vai Lý Nhạc Manh, sau đó ngồi xuống bên cạnh cậu.

“A, là người.”

Người đó đem quyển sách trên tay để lên bàn, hướng Lý Nhạc Manh chào hỏi: “Chào.”

Lý Nhạc Manh đóng lại quyển sách trên bàn rồi xếp lại gọn gàng, sau đó hướng người bên cạnh cười cười. Biết tính Lý Nhạc Manh, bất kể chuyện gì đều phải làm gọn gàng mới có thể an tâm, người đó bất đắc dĩ mang theo một chút sùng ái mà cười đáp lại.

“Ngày hôm nay còn phải đi làm thêm sao?”

“Phải.”

“Đã quen chưa?”

“Rất tốt, ta đang quen dần. Ta nghĩ muốn mượn vài cuốn sách về hoa cỏ.”

Lý Nhạc Manh đứng là người mới từ tỉnh khác đến, vừa nhập học không bao lâu. Ở giờ học chung cậu nhận thức dần anh Giang Như Hạo. Hai người không giấu nhau chuyện gì, thật đúng là bạn tốt. Nghe Lý Nhạc Manh nói muốn tìm một việc làm thêm, Giang Như Hạo liền giới thiệu cậu tới làm tại một cửa hàng bán hoa.

Giang Như Hạo hướng Lý Nhạc Manh nháy mắt: “Này, tiểu tử, làm cho tốt đi.”

Sau khi tan học, Lý Nhạc Manh cùng Giang Như Hạo kể trước người sau bước ra khỏi phòng học. Giang Như Hạo kéo Lý Nhạc Manh lại nói: “Tiểu Manh, cùng ca đi ăn nào.”

Lý Nhạc Manh lắc đầu: “Ta không đi, ta nghĩ trước tiên đi mượn sách.”

“Vậy mượn sách rồi sẽ cùng đi ăn, đi.” Giang Như Hạo kéo tay Lý Nhạc Manh hướng thư viện đi tới.

Đứng trước giá sách nhìn lướt qua, Lý Nhạc Manh nghĩ đến chuyện ngày hôm qua. Dẫu không được chuyện trong lòng, Lý Nhạc Manh có gì sẽ không nhịn được muốn tâm sự với Giang Như Hạo. Đã quen biết khoảng chừng hai tháng, Giang Như Hạo lại tản ra luồng hào khí đã trở thành đối tượng mà Lý Nhạc Manh có thể tin nhiệm.

“Buổi chiều hôm qua, trong tiệm có một vị khách thú vị.”

Ánh mắt của Giang Như Hạo dừng ở quyển sách trên tay, đầu cũng không ngẩng lên mà hỏi: “Thú vị thế nào?”

Lý Nhạc Manh nhin cười, nhỏ giọng nói: “Hắn thoạt nhìn giống như là đi nhầm (xong vào nhầm), mua một bó trúc phú quý sau đó như ngượng, xoay người liền rời đi.”

Giang Như Hạo không lưu ý, cúi đầu đáp: “Nga, ta còn nghĩ là cái gì khác.”

“Về mặt của hần phi thường thú vị.”

“Nga.”

“Hần thoát nhìn rất cao, ta phải ngẩng đầu lên mới có thể nhìn thẳng hần.”

“Nga.”

“Hần thoát nhìn có điểm hung, bắt quá vừa nói lại có vẻ ngại ngùng, hì hì.”

“Nga.”

“Hần lớn lên thật rất suât, nếu có thể cười một cái thì tốt rồi.”

“Cho nên người coi trọng.” Giang Như Hạo cũng không ngẩng đầu mà trả lời.

Lý Nhạc Manh ngẩn ra, sau đó vội vàng phủ nhận: “Không, không.”

Lúc này, Giang Như Hạo đem quyển sách trên tay đóng lại, xoay người nhìn sát Lý Nhạc Manh, trên mặt dần hiện lên nụ cười không có ý tốt khiến Lý Nhạc Manh thấy không ngừng lùi về phía sau.

“Tiểu Manh, người không lừa được ca. Người khẳng định là coi trọng hần. Đây, ta nói, nam nhân đó lớn tuổi hơn người đi.”

Lý Nhạc Manh cắn chặt môi do dự một phen, sau đó vô lực mà cúi đầu thừa nhận.

Giang Như Hạo liếc Lý Nhạc Manh, cười nói: “Ca thật khinh bỉ người, thế nào lại thích lão nam nhân chứ? Người khuyết thiếu tình thương của cha a.”

Lý Nhạc Manh phản bác nói: “Mới không phải!”

“Cái gì không phải, trước mặt ca người còn dám phủ nhận. Chẳng lẽ người không nhớ, người cùng ca không ngoài một lần nói qua giáo sư nào đó thật phong độ, lại còn giảng viên đây thân thiết, hòa ái. Theo lời người nói...những người đó đều là lão nam nhân đi.”

“Đúng là đều lão. Hơn nữa, ta không có nói sai, bọn họ đều là người tốt lại ân cần. Với lại người đến mua hoa kia rõ ràng hần không già, thoát nhìn chỉ có vẻ ba mươi tuổi hơn đi.”

Giang Như Hạo trở mặt, nhìn bằng nửa con mắt: “Vậy sao người không chú ý ca đi. Ca cũng là người tốt lại ân cần.”

Nhất thời Lý Nhạc Manh đỏ khốc đỏ cười.

Nhìn Lý Nhạc Manh vẻ mặt lúng túng, Giang Như Hạo thu hồi tâm tình vui đùa, đưa tay vỗ vỗ đầu Lý Nhạc Manh: “Được rồi, ca hiểu người, người thích người lớn tuổi, thành thực là người yêu, đúng không?”

Lý Nhạc Manh vừa nghe vừa liên tục gật đầu.

“Đối với giáo viên ở trường, đó là tôn trọng, đúng không?”

Lý Nhạc Manh lại gật đầu.

“Đối với vị khách ngày hôm qua, là nhất kiến chung tình, đúng không?”

Lý Nhạc Manh ra sức gật đầu. Đợi tới khi chú ý đến mắt Giang Như Hạo chứa ý cười, Lý Nhạc Manh có cảm giác tự mình chôn mình. Quả nhiên, là thừa nhận.

Giang Như Hạo nở nụ cười, đem sách đưa cho Lý Nhạc Manh, nói: “Ừ, hoa cỏ tương quan. Còn có, ca phải nhắc nhở người, không nên tùy tiện để lão nam nhân chu cấp.”

Liệu có gặp lại? Lý Nhạc Manh không biết. Có thể hay không gặp lại vị khách kia vẫn là ẩn số mà.

Đường Gia Duệ bắt đầu không tự giác mà quan tâm đến cửa hàng bán hoa ở phụ cận cùng cậu nhân viên kia. Đi ngang qua cửa hàng bán hoa, hần sẽ không tự chủ được mà thả chậm cước bộ liếc mắt nhìn.

Cậu nhân viên mới tới trong cửa hàng bán hoa ấy quả thực nhiệt tình đầy sức sống. Đường Gia Duệ thường thấy cậu đứng trong cửa hàng giới thiệu hoa cỏ với khách, hoặc thay người khác bó hoa; có lúc là nhận hàng, đem nhanh từng giỏ hoa tươi được công ty vận chuyển đưa tới vào phía trong cửa hàng; có khi là sắp xếp, đem kéo cắt hoa tỉa đi những lá hoa khô héo, đem hoa mà khách nhân trong khi lựa chọn làm loạn xếp lại ngay ngắn; lại có lúc, cậu sẽ tựa và quầy hàng ăn cơm, trong tay còn đang cầm cà mèn.

Nhiệt tình, chịu khó, đây là ấn tượng của cậu nhân viên nhỏ trong Đường Gia Duệ, ngoài ra còn có như là tràn đầy sức sống, rất hoạt bát, có ái tâm...v...v...

Vì sao lại chú ý đến một người xa lạ mà ngay cả tên cũng không biết a! Đường Gia Duệ buồn bực nghĩ, vội vã đi làm. Rồi lại vô pháp không chế ánh mắt tập trung vào cửa tiệm khi đi ngang qua.

Hiện tượng thanh niên đẹp trai – cậu nhân viên của cửa hàng bán hoa dần dần trở thành một tin đồn, vì cậu nhiệt tình hữu hảo, khách quen nhiều lên, tạp dề có in tên cửa hàng LOGO[3] cùng cậu rất bận rộn, cũng trở thành chiêu bài của cửa hàng bán hoa.

Ngoài công việc, Lý Nhạc Manh chú ý tới Đường Gia Duệ thường sẽ đi ngang qua ngoài cửa hàng, cậu phỏng đoán Đường Gia Duệ hẳn là ở phụ cận gần đây, nhưng mà Đường Gia Duệ không có ghé vào tiệm, điều này là Lý Nhạc Manh rất thất vọng.

Rõ ràng có thể thấy hẳn thường đi qua hướng tiệm ăn nhìn xung quanh một chút, vì sao không hề mua hoa chứ? Nếu hẳn trở lại mua hoa, thì có thể bắt chuyện với hẳn! Lý Nhạc Manh chờ đợi mà nghĩ. Lý Nhạc Manh mong muốn kết bạn với người nam nhân cực kì có hảo cảm ngay lần nhìn đầu tiên này, cậu vô pháp đành chỉ khát vọng muốn tiếp cận và biết rõ đối phương. Nhưng mà nếu không có nguyên do, chủ động xuất kích sẽ làm đối phương hoảng sợ đi. Không muốn nhận hiệu quả ngược, Lý Nhạc Manh không thể làm gì khác hơn là yên lặng mà nhẫn nại cùng chờ đợi.

Tác giả nói ra suy nghĩ: Xong, đã viết xong...Ngồi chồm hồm.

Lý Nhạc Manh (gầm rú): Làm ẩu? Đây là làm ẩu? Năm ngoái “Chúng lý tầm tha” cũng sát giờ mới viết xong, năm nay cũng là cẩu thả như thế này!!! Người hiệu suất thật quá thấp rồi!

Trạch Lâm (che mặt): Ta không phải cố ý...

Lý Nhạc Manh: Ta đây lúc nào được cùng nhau, ần? Người rõ ràng.

Trạch Lâm (che mặt): Văn không dài, ta có thể làm được gì thêm. Phải cho phép ta sửa chữa a.

Nga, bắt luận làm sao, sắp đến, thỉnh nói với ta một câu (dốc lòng) —— sinh nhật khoái hoạt. ^ _ ^

[1] Bạn thân chốn khuê phòng

[2] Tác giả dùng từ “building”.

[3] Tác giả dùng “LOGO”

3. Bộ 9 - Nan Đắc Hữu Tình Nhân - Chương 2

Hôm nay tan tầm, khi về đến nhà, Đường Gia Duệ nhận được điện thoại từ em gái. Hai người ân cần thăm hỏi nhau, rồi tán gẫu đến những chuyện gần đây, em gái bèn hỏi đến chuyện đã nhờ lúc trước.

“Hả, anh còn chưa đi xem thử sao? Nhập học cũng đã hơn hai tháng rồi!” Em gái nói trong điện thoại.

“Sở dĩ ta nghĩ cũng không cần đi.” Đường Gia Duệ nửa đùa nửa trách nhiệm, nửa dựa vào may mắn nói.

“Cái gì!”

Thấy em gái sau khi gào lên cái gì cũng không nói, lúc này Đường Gia Duệ cảm thấy mình dường như cũng có chút quá đáng. Anh quyết định tha hiệp, đi xem đứa nhỏ kia một lần, chỉ cần làm xong thì cũng hoàn thành nguyện vọng của em gái. Nói cho em gái rằng mình sẽ đi, bên cạnh đó Đường Gia Duệ tự nhủ – chỉ đi một lần, liền thoát khỏi phiền phức này đi.

Đường Gia Duệ lục tìm số điện thoại, rồi gọi cho sinh viên đại học “cần anh chiếu cố”. Sau khi tự giới thiệu bản thân mình, Đường Gia Duệ nói: “Em gái ta là bạn của chị cậu, các nàng dặn ta tới trường học chiếu cố cậu một chút.”

Ở đầu dây, Lý Nhạc Manh lúc đầu nghĩ không ra, khi nghe đối phương nói đến “chị”, cậu liền hiểu được chút đỉnh. Chị cậu từng nói qua, sẽ nhờ anh trai ở Hương Đảo của đồng sự trông nom cậu – đứa lần đầu xa nhà.

“Chị ta là nhờ anh...”

Đột nhiên, Đường Gia Duệ nhận ra, nói là “chiếu cố”, nhưng không có nhờ anh chuyển hộ vật gì, cũng không có lời nhắn, nếu muốn đến đại học gặp cậu ta thì chính mình phải chuẩn bị lễ vật.

Quên đi, lễ vật thì lễ vật. Đường Gia Duệ nghĩ vậy, “Ngô, ta định ngày mai tới trường cậu, chừng nào cậu tan học?”

“Ba giờ chiều, lúc đó không có tiết.”

“Ta đây sẽ đến tìm cậu.” Không để đối phương từ chối, Đường Gia Duệ tự động giao hẹn, sau đó liền ngắt máy.

Một giao hẹn mờ mịt như thế liền lập ra.

Dựa theo tin tức em gái đưa cho, Đường Gia Duệ tìm được đại học, hỏi thăm từ một phòng học của hệ nào đó, tiếp đó tìm được khu giảng đường.

“Ta đang ở dưới lầu khu giảng đường, cậu xuống tới chưa.”

Lý Nhạc Manh nghe xong, biết người ta thế mà lại tới thật, nhất thời chân tay có chút luống cuống. Vội vàng vàng thu dọn sách vở, mang tâm tình lo lắng chạy xuống dưới lầu.

Liếc mắt thấy Đường Gia Duệ đứng đó, Lý Nhạc Manh liền ngây người.

Không phải đâu.

Phát hiện người từ trong giảng đường chạy ra là cậu nhân viên cửa hàng hoa, Đường Gia Duệ cũng cảm thấy bất ngờ.

“Tiểu Manh?” Đây là cái tên của sinh viên mà em gái anh nói.

Lý Nhạc Manh gật đầu: “Vâng. Ta là Lý Nhạc Manh.”

“Nga!”

Qua phần tự giới thiệu, hai người nhìn nhau, đều không biết nói gì.

Đường Gia Duệ nhớ tới lễ vật, anh chuẩn bị một phong bì. Anh định tặng giày chơi bóng nhưng không biết số giày, muốn tặng sách nhưng không biết sách nào mới phù hợp, lại càng không biết sinh viên này thích cái gì, chỉ có chuẩn bị một phần tiền tiêu vật.

“Đây, cái này cho cậu.” Đường Gia Duệ đưa ra một phong bao lì xì.

Lý Nhạc Manh thoáng đỏ mặt: “Đây...”

“Cầm lấy, trường bối cho.”

Trường bối? Lý Nhạc Manh nhìn Đường Gia Duệ, anh ấy trẻ như vậy, đâu tính vào trường bối.

Chú ý tới biểu tình của Lý Nhạc Manh, Đường Gia Duệ nói: “Chị cậu là đồng sự của em gái ta, các nàng tuổi tác tương đương, như thế ta đương nhiên là trường bối của cậu.”

“Vâng.” Lý Nhạc Mạnh nhận lấy tiền xì lì.

Vốn định mượn cơ sinh viên còn phải đọc sách, sau đó mặc kệ cậu, giờ này Đường Gia Duệ lại không nhích lấy một bước. Nhìn đồng hồ, Đường Gia Duệ nói: “Cùng uống chén trà đi.”

“Dạ, được.”

Hai người song vai đi trên đường, Đường Gia Duệ vẫn không nói gì. Lý Nhạc Mạnh muốn tìm đề tài, cậu nhớ đến lần đầu gặp mặt.

“Chậu trúc phú quý kia sinh trưởng thế nào?”

Đường Gia Duệ được hỏi, suy nghĩ một lát đáp: “Ngô, ta không biết.”

“Không biết?!”

Đường Gia Duệ ngẫm xấu hổ, “Đây...mua về ta cắm vào trong nước cũng không có chú ý lắm...”

“A...”

“Tối nay về, ta sẽ nhìn xem.”

Trong thời gian uống trà, Đường Gia Duệ giới thiệu cho Lý Nhạc Mạnh biết một chút về tình hình cơ bản và chức nghiệp của mình. Nghĩ đến đây là bước đầu làm quen, Lý Nhạc Mạnh trong lòng vui vẻ.

Uống trà xong, nhiệm vụ lần này coi như hoàn thành, Đường Gia Duệ phải đi. Lý Nhạc Mạnh sợ rằng hai người cứ thế mất đi liên lạc, nhưng lại không biết nên làm thế nào mới tốt. Chẳng lẽ trước mặt anh ấy nói — xin theo em kết giao đi, em đối với anh là nhất kiến chung tình.

Nhìn Đường Gia Duệ lên xe đi, Lý Nhạc Mạnh lê bước về trường học.

Lý Nhạc Mạnh hướng Giang Như Hạo dốc bầu tâm sự, đối phương không chút khách khí nói: “Nhất như cáy!”

“Ta phải làm sao đây? Trực tiếp bày tỏ, lỡ hù anh ấy sợ chạy mất thì sao? Ta thật vất vả mới gặp được...” Nói ra, Lý Nhạc Mạnh đột nhiên cảm thấy ỷ khuất, khép miệng cúi đầu.

Giang Như Hạo dùng nguyên bàn tay lên ấn đầu Lý Nhạc Mạnh, “Đều không phải, ca nói người, nếu chị người đã là bạn bè với em gái hần, thì lúc đó người nên hùng hồn mà nói với hần “Người phải chiếu cố ta”, sau đó vin vào để mỗi ngày quần quít lấy hần. Nên biết, bước vào cuộc sống của đối phương, đây là bước đầu tiên, là then chốt a!”

Lý Nhạc Mạnh lúng túng nói: “Thế nhưng ta sợ anh ấy sẽ khinh thường ta, xem ta như đứa trẻ không thể tự lo liệu cuộc sống.”

Giang Như Hạo liếc nhìn Lý Nhạc Mạnh: “Trước sợ sói, sau ngại hổ, cái này sao có thể được. Người lo lắng nhiều như vậy chuyện sẽ thành sao.”

“Làm sao bây giờ a...” Lý Nhạc Mạnh kéo áo Giang Như Hạo cầu giúp đỡ.

Hừ một tiếng, Giang Như Hạo oán giận thở dài nói: “Ai, ca thật không dễ dàng, còn phải hướng dẫn tiểu thụ làm thế nào để theo đuổi nam nhân. Đến giờ ca còn không có bạn gái đây.”

“Ta...” Lý Nhạc Mạnh vừa thẹn vừa quẫn.

Giang Như Hạo suy nghĩ một chút, nói: “Thế này đi, tiếp xúc nhiều là bước đầu, cũng là cho người thấy rõ được hần. Ấn tượng đầu tiên đáng tin, ngộ nhỡ hần không thích hợp với người thì sao. Người không phải nói qua, hần mua trúc phú quý về nhưng lại không chăm sóc sao, này, gọi cho hần, hỏi xem trúc phú quý như thế nào rồi.”

“Hỏi về trúc phú quý?” Lý Nhạc Mạnh rất hoài nghi đối phương có thể tiếp thu được vấn đề này không.

“Ca thật khinh bỉ người, cái gì là mượn chuyện để nói, hiểu không a.”

Lý Nhạc Mạnh vội vã gạt đầu biểu thị hiểu rõ.

Giang Như Hạo vỗ nhẹ đầu Lý Nhạc Mạnh một cái, “Được rồi, GO!”

Lý Nhạc Mạnh làm theo như Giang Như Hạo chỉ, gọi cho Đường Gia Duệ, hỏi thăm tình hình gần đây của trúc phú quý.

“A...” Cầm điện thoại, Đường Gia Duệ nhất thời ngẩn ra. Từ lúc uống trà, anh lại quảng trúc phú quý ra sau đầu.

Từ bàn đọc sách đứng dậy, Đường Gia Duệ cầm điện thoại đi ra phòng khách, nhìn trúc phú quý kia, nói: “Ách, ta không nhận ra.”

“Rễ dài ra sao? Có ra lá non không?”

“Ách...” Đường Gia Duệ cong lưng, đưa mặt tới gần, tỉ mỉ quan sát một chút, kinh hỉ[1]nói: “A, rễ dài ra, có dài ra.”

“Còn lá cây thì sao?”

“Lá cây...có vài lá bị vàng ở đầu.”

Lý Nhạc Mạnh vừa nghe, nhíu mày, suy nghĩ: “Bị vàng...”

Đường Gia Duệ nhìn trúc phú quý, trong bụng mơ hồ, rễ dài ra là chuyện tốt, chứng minh có dưỡng chất, thế nhưng bị vàng lá, hiển nhiên là không tốt. Hồngбет, sẽ không trồng được bao lâu mà đã chết đi.”

“Nếu không, lúc tan ca ta qua xem một chút?” Lý Nhạc Mạnh đề nghị, khi nói ra lời này, cậu vừa hồi hộp vừa mong chờ, tim đập bang bang liên tục.

“A...” Đường Gia Duệ sửng sốt. Đầu tiên, anh nghĩ đây thật ra là việc nhỏ, không muốn làm Lý Nhạc Mạnh đặc biệt vì cái này mà đi một chuyến. Nghĩ đi nghĩ lại, nếu mua hoa cỏ về, mặc kệ là chủ ý hay là bị kích động, mua về nhà thì phải chăm sóc cho tốt. Bây giờ, dễ dàng thấy được bởi vì anh – chủ nhân này không quan tâm nhiều, làm hoa cỏ biến thành như vậy, người đến nhìn qua một cái đi.

“Ừ, vậy phiền cậu đi.”

Nghe Đường Gia Duệ nói vậy, trong lòng Lý Nhạc Mạnh thầm hô “YES!”.

Đã hẹn vào lúc tan ca sẽ đến xem trúc phú quý, Đường Gia Duệ đưa địa chỉ cùng số điện thoại nhà cho Lý Nhạc Mạnh. Sau khi cúp điện thoại, Đường Gia Duệ trầm nghĩ đây có phải là chuyện bé xé ra to không, nhưng suy đi nghĩ lại, nếu em gái đã nói anh trông nom Lý Nhạc Mạnh thì để cậu đến nhà ăn một bữa cơm, cũng có chuyện để nói với em gái về việc em ấy nhờ vả. Nghĩ thế, Đường Gia Duệ không lưu tâm nữa.

Bảy giờ tối, cửa hàng hoa đóng cửa, Lý Nhạc Mạnh chạy đến nhà Đường Gia Duệ. Khu nhà kia cách cửa hàng hoa cũng không xa là bao, đi khoảng dăm ba phút. Lý Nhạc Mạnh không nhận được nghĩ: quả nhiên anh ấy ở gần đây.

Nghe tiếng chuông cửa, Đường Gia Duệ rời khỏi bàn làm việc đi ra mở cửa, đón Lý Nhạc Mạnh vào.

Nhà Đường Gia Duệ rất bình thường, một phòng khách, dưới cửa sổ phòng khách chính là bàn làm việc anh, bên cạnh là giá sách cao tới trần nhà.

“Này, nó ở đằng kia.” Đường Gia Duệ chỉ vào một góc phòng khách.

Lý Nhạc Mạnh nhìn theo, thấy một bình lớn trúc phú quý ở đó, liền bước qua xem xét. Đưa tay sờ một phiến lá, nước cũng không quá nhiều, ánh sáng cũng đủ, vậy vì sao lá lại chuyển vàng?

Lý Nhạc Mạnh ngẩng đầu hỏi: “...Anh một lần cho nó bao nhiêu dịch dinh dưỡng?”

“Cái này...Không nhớ rõ.” Đường Gia Duệ có vẻ lúng túng, suy nghĩ một chút, đưa tay ước lượng, “Dùng nắp bình đong một lượng như vậy đi.”

Lý Nhạc Mạnh liền hiểu rõ, “Đây là quá nhiều dịch dinh dưỡng, dinh dưỡng nhiều khiến cây héo úa.”

“Héo úa?”

“Hấp thu quá nhiều chất dinh dưỡng, điểm nhọn đầu phiến lá của trúc phú quý sẽ bắt đầu chuyển vàng. Loại cây ưa nước này không cần phải cung cấp cho nó quá nhiều dinh dưỡng.”

“Như vậy a...”

Sau khi giúp Đường Gia Duệ chăm sóc cây, Lý Nhạc Manh được Đường Gia Duệ mời ngồi vào ghế sofa. Rót trà cho Lý Nhạc Manh, Đường Gia Duệ đối với cậu xin lỗi nói: “Hiện tại, ta đang có một phần văn phải dịch, không trò chuyện được, cậu cứ tự nhiên.”

Lý Nhạc Manh gật đầu, Đường Gia Duệ quay lại bàn tiếp tục làm việc.

Cầm chén trà, Lý Nhạc Manh lặng lẽ quan sát xung quanh, cậu chú ý đến kiểu giá sách nhỏ xoay tròn[2] trên bàn làm việc của Đường Gia Duệ, trên giá bày đầy sách, chỉ cần xoay nó là lấy được quyển sách mình muốn, Lý Nhạc Manh cảm thấy rất thú vị. Thông qua việc quan sát căn nhà, Lý Nhạc Manh có thể khẳng định Đường Gia Duệ vẫn còn độc thân, mà trước mắt cũng không có bạn gái.

Ngồi một lúc rồi nhìn đồng hồ, Lý Nhạc Manh vẫn chưa muốn rời đi.

Ở bàn làm việc viết gì đó, Đường Gia Duệ bỗng nói: “Ngô, ta nhớ trong tủ lạnh có nước trái cây, cậu lấy uống đi.”

Lý Nhạc Manh mở tủ lạnh, phát hiện ngoài bia, chân giò hun khói, vài hộp đồ ăn liền và mấy bình nước trái cây, toàn bộ còn lại đều trống rỗng, cậu không khỏi quay lại hỏi: “Đồ ăn của anh đều ăn hết rồi à?”

Đường Gia Duệ vẫn không ngừng đầu đáp: “Đồ ăn gì?”

“Chính là mua đồ ăn. Anh sống độc thân, mỗi lần mua đồ ăn đều là tan tầm đi ngang siêu thị mua đi?”

Đường Gia Duệ đáp lại: “Ta chưa từng mua đồ ăn.”

“Ồ, anh không làm cơm sao?”

“Không. Chỗ làm có căn tin, bên ngoài có tiệm cơm. Ta không có thời gian làm.”

Lý Nhạc Manh thầm nghĩ: nói không thời gian, e rằng nguyên nhân chính là nam nhân độc thân lười biếng, không có khả năng nấu cơm, mới phải ra ngoài ăn.

“Ta giúp anh làm cơm đi.” Lý Nhạc Manh thốt ra.

Đường Gia Duệ bận việc, không chú ý đến đối phương nói gì, “Cái gì?”

Lý Nhạc Manh đi đến phía sau Đường Gia Duệ: “Ta làm tại cửa hàng hoa đến khoảng bảy giờ, sau đó thì tan ca. Sau này, mỗi buổi tối ta đều giúp anh làm cơm đi.”

Lúc này Đường Gia Duệ đã nghe rõ, anh ngừng công tác, tháo mắt kính xuống, quay đầu nhìn Lý Nhạc Manh, “Điều này không thể.”

“Vì sao không thể?”

Đường Gia Duệ nháy mắt, thầm nghĩ, hai người không thân thuộc gì, hơn nữa, Lý Nhạc Manh là văn bối, nên là anh chiếu cố Lý Nhạc Manh, thế nào có thể ngược lại, để cậu – một sinh viên năm nhất đi chiếu cố anh.

“Quên đi, ăn ở ngoài rất tiện, cậu đi học còn phải làm thêm, rất vất vả.”

“Không, không sao, ta không vất vả.” Lý Nhạc Manh nhiệt tình nói, cậu vô cùng hy vọng có thể giúp chút chuyện cho Đường Gia Duệ, đây cũng là một cách để tiếp cận anh.

Đường Gia Duệ lắc đầu, “Không, không được, thực sự không cần. Cảm ơn cậu.”

Lý Nhạc Manh vội vàng nói, “Thực sự không sao, ta nguyện ý. Kì thật làm cơm cũng không mất nhiều thời gian. Hơn nữa mỗi ngày đều ăn ở ngoài, tốn tiền không nói, quan trọng là vấn đề vệ sinh. Đồ ăn ở tiệm dĩ nhiên là ngon, nhưng cơm nhà cũng có mỹ vị riêng.”

“Không phải buổi tối phải tự học sao? Cậu ở lại đây làm cơm tối, nhất định sẽ ảnh hưởng đến việc tự học.” Đường Gia Duệ lại nghĩ ra một lý do để từ chối.

“Sẽ không, ta về trước chín giờ là được, không ảnh hưởng.”

“Sẽ ảnh hưởng, không được.”

“Thực sự sẽ không ảnh hưởng.”

“Khẳng định là có, sinh viên nên lấy việc học là quan trọng. Cậu đi làm công đã tốn tinh lực[3] rồi.”

“Tuyệt đối sẽ không ảnh hưởng. Việc học của ta không nặng, có nhiều thời gian.”

Đường Gia Duệ khuyên bảo một lát, tiếc rằng dù sao đi chăng nữa cũng không thể thủ tiêu được kế hoạch kiên định trong Lý Nhạc Mạnh, anh suy nghĩ một chút, rút cuộc đồng ý.

“Phiền cậu rồi, thật cảm ơn cậu.”

Lý Nhạc Mạnh rất vui vẻ, “Không, không phiền, thật đó.”

Tác giả nói ra suy nghĩ: Hôm nay vẫn đang là sinh nhật oa, sung sướng!

Ta hiện tại đang đùa “Đào giang hồ” trong “Ánh nắng nông trường”, vô tình phát hiện khi dạo trên Đào Bảo, liền bắt đầu làm mấy món ăn mới, hắc hắc, hiển nhiên là rất vui.

Thấy có người hỏi Bạc hà (Bạc hà hiệp tấu khúc ý), ừ, xem như là viết xong, đang gọt dưa lại, hy vọng trước cuối tháng có thể sửa xong để gửi bản thảo.

Tiểu kịch trường (thượng) (kịch trường của Bạc hà hiệp tấu khúc)

Kim Tắc Thái (cười meo meo): Tiểu Tĩnh, đến, cho em lễ vật.

Sở Tĩnh: Áo ngủ.

Sở Tĩnh (đề phòng):

Kim Tắc Thái (vẻ mặt tươi cười đưa hộp ra): Đến, mở xem đi.

Sở Tĩnh: Em, em, em đi châm trà trước.

Kim Tắc Thái (cười meo meo): Gấp cái gì, xem qua đi rồi uống trà sau.

Sở Tĩnh (bất đắc dĩ, mở hộp): Cái gì a, là màu hồng phấn...

Sở Tĩnh: = =

Kim Tắc Thái (cười meo meo): Chỉ là áo ngủ kiểu dáng bình thường, em khẩn trương như vậy làm gì.

Sở Tĩnh (nổi giận): Vì sao phải mua màu hồng phấn!

Kim Tắc Thái (cười meo meo): Vì em mặc nhìn rất được a, đến đây, mặc để anh nhìn.

Sở Tĩnh (tức giận): Không nên!

Phản kháng vô hiệu... ..

Kim Tắc Thái (thoả mãn): Tiểu Tĩnh, đã nói em mặc nhìn rất được a.

Sở Tĩnh (quá mệt mỏi, lười tranh cãi với anh, để em ngủ): = =

[1] Kinh ngạc, vui mừng.

[2] Chắc là giá như thế này nhưng nhỏ gọn hơn.

[3] Tinh thần và thể lực.

[4] Đào Bảo (Taobao) – Đối thủ chính của eBay ở Trung Quốc về đấu giá trực tuyến. Hiện tại Đào Bảo đã có trên 65% thị trường đấu giá.

4. Bộ 9 - Nan Đắc Hữu Tình Nhân - Chương 3

Đường Gia Duệ khuyên bảo một lát, tiếc rằng dù sao đi chăng nữa cũng không thể thủ tiêu được kế hoạch kiên định trong Lý Nhạc Manh, anh suy nghĩ một chút, rút cuộc đồng ý.

“Phiền cậu rồi, thật cảm ơn cậu.”

Lý Nhạc Manh rất vui vẻ, “Không, không phiền, thật đó.”

Ngày thứ hai, Lý Nhạc Manh đúng giờ đến, nghĩ tới tử lạnh Đường gia hầu như là trống không, cậu theo rau dưa vừa mua.

Ban đầu, Đường Gia Duệ định mời Lý Nhạc Manh đi ăn, kết quả hiện tại lại thành Lý Nhạc Manh thay anh làm cơm. Nhìn cậu bé nhỏ hơn anh chừng mười tuổi ở phòng bếp chế biến đồ ăn một cách linh hoạt, Đường Gia Duệ thật hâm mộ. Anh không am hiểu nội trợ, bởi vì dịch sách là công việc khá bận rộn, cuộc sống của Đường Gia Duệ vẫn trôi qua không có quy luật, bận rộn không ngừng, khi nhàn rỗi thì ngủ suốt mấy ngày, anh luôn lấy đó làm lí do, rất ít khi sửa sang dọn dẹp phòng ốc, cả người lẫn nhà đều tản ra khí tràng. (Không hiểu khí tràng là gì @@)

Cơm tối đã xong, ba món một canh. Lúc Đường Gia Duệ gấp thức ăn liền thấy trong mắt Lý Nhạc Manh lấp lánh tia mong chờ, anh nghĩ dù thế nào cũng phải khen đồ ăn ngon.

“Ngô, đồ ăn cậu làm thật không tệ, ăn ngon, ăn ngon!”

Nhận thấy đồ ăn thực sự rất ngon, Đường Gia Duệ khen liên tục. Lý Nhạc Manh rất vui vẻ.

“Nhìn không ra là tay nghề của cậu đúng là không tệ.”

Lý Nhạc Manh cười nói: “Lúc còn ở nhà là ta nấu cơm, mẹ ta còn không có làm tốt như ta mà.”

“Ừm, có một đứa con trai như cậu thật tốt, đáng giá.”

Đường Gia Duệ gấp thức ăn cho Lý Nhạc Manh, dặn cậu ăn nhiều một chút. Hai người cùng nhau ăn cơm rất vui vẻ.

Ăn cơm xong, Lý Nhạc Manh giành việc rửa chén, Đường Gia Duệ lại ngồi vào bàn tiếp tục làm việc.

Lý Nhạc Manh pha trà cho Đường Gia Duệ, mang đến trước bàn làm việc, Đường Gia Duệ thấy được, ngừng đầu lên hướng cậu cười. Thật ấm áp, đáng vẻ tươi cười toả ra không khí thân thiết làm Lý Nhạc Manh cảm động, cậu rất mong muốn có thể cùng nam nhân này gần thêm, gần thêm chút nữa.

Không vội rời đi, Lý Nhạc Manh tuỳ ý nhìn xung quanh. Đường gia rất nhỏ, nhưng vì nhỏ nên cho người ta một cảm giác dễ gần. Thấy những lộn xộn trong phòng Đường Gia Duệ, thói quen ngăn nắp trật tự của Lý Nhạc Manh tự động được bật, cậu đứng dậy sắp xếp lại.

Ngừng làm việc, uống trà, Đường Gia Duệ ngoái đầu lại, nhìn thấy Lý Nhạc Manh đang sắp xếp lại ngăn kéo bàn trà, anh cả kinh nói: “Ài nha, ta sao lại không biết xấu hổ mà để cậu thay ta thu dọn phòng chứ?”

Lý Nhạc Manh ngừng đầu cười: “Không sao, là thói quen của ta.”

Đường Gia Duệ nhìn đồng hồ, “A, cũng không còn sớm, cậu nên quay về trường học.”

“Ta thu dọn xong chỗ này rồi trở về.”

Đường Gia Duệ xấu hổ, cào cào tóc: “Ta có tật xấu là dùng xong không để đồ lại chỗ cũ.”

Lý Nhạc Manh nghe xong cười cười, là ngược lại với cậu, mọi thứ đều phải ngay ngắn thật chỉnh tề, đây là thói quen tốt.

Chín giờ tối, Lý Nhạc Manh cáo từ, Đường Gia Duệ đưa cậu đến trạm xe bus, đến khi xe chạy, anh mới về nhà.

Quay về trường học, Lý Nhạc Manh nằm trên giường kí túc xá, hồi tưởng lại những chuyện hôm nay xảy ra, thầm vui vẻ. Ban đầu quen biết, Lý Nhạc Manh cảm giác được thái độ của người này đối với cậu không thân cận, là loại thái độ lãnh đạm khách sáo, cậu sợ Đường Gia Duệ không muốn tới gần cậu.

Nhà là thành lũy, tim là vương quốc. Hiện tại, Đường Gia Duệ để cho Lý Nhạc Manh tiến vào nhà anh, vậy có đúng hay không chứng tỏ —— một ngày nào đó có thể bước vào con tim anh?

Từ sau hôm đó, Lý Nhạc Manh bắt đầu chạy tới Đường gia sau lúc tan tầm ở cửa hàng hoa, để làm cơm cho Đường Gia Duệ. Sau một khoảng thời gian, Đường Gia Duệ từ không quen cũng đã dần dần tiếp nhận. Ban đầu, cảm giác của anh đối với cậu bé này không có gì đặc biệt, nhưng bây giờ anh đã xem Lý Nhạc Manh như bạn bè.

Công việc của Đường Gia Duệ không có thời gian tan tầm cố định. Có người muốn mang công tác về nhà thì cứ việc, thậm chí là SOHO[1] cho đến khi hoàn thành, rồi nộp lên công ty; có người lại thích ở phòng làm việc là xử lí công việc, thường đến khi mới tan tầm. Đường Gia Duệ thuộc tuýp sau, người bận rộn thường quên mọi thứ, lấy phòng làm việc làm nhà.

Bây giờ có Lý Nhạc Manh, Đường Gia Duệ cố định tan tầm lúc sáu giờ. Không phải xung quanh tìm quán cơm, không phải gọi cơm; không phải vì đẩy nhanh tốc độ công việc mà phát hiện tiệm cơm đều đóng cửa, ôm bụng đói đi ngủ. Nhớ đến, bóng dáng đeo tạp dề làm cơm tại phòng bếp khiến Đường Gia Duệ thấy ấm áp.

Cuối tuần, Lý Nhạc Manh không có tiết, buổi trưa cậu đến Đường gia, sau đó đề nghị đến siêu thị mua đồ và thức ăn, Đường Gia Duệ đồng ý.

Hai người cùng đẩy một chiếc xe chứa hàng, chậm rãi bước trong siêu thị, Đường Gia Duệ lựa chọn vật dụng hàng ngày, Lý Nhạc Manh phụ trách đồ ăn.

Dạo một vòng trong siêu thị, Đường Gia Duệ thấy Lý Nhạc Manh đã chọn không ít đồ ăn, anh nhìn một chút, cười nói: “Cậu cứ thế tự quyết định?”

“Bởi vì anh cũng không có kiêng ăn a.” Lý Nhạc Manh cười.

Đường Gia Duệ suy nghĩ. Bên cạnh đó anh cũng đã nhìn thấy, đồ ăn Lý Nhạc Manh chọn đều là loại bình thường anh thích ăn. Xem ra cậu bé này rất có lòng, cũng đã hiểu rõ sở thích ăn uống của anh.

Có thể cùng Đường Gia Duệ đi mua sắm, Lý Nhạc Manh thật cao hứng, cậu thấy tình cảm hai bên như tiến thêm một bước, là dấu hiệu cho thấy Đường Gia Duệ mở lòng với cậu.

Mở tủ lạnh, thấy thức ăn được xếp gọn gàng, ngay cả dưa leo cùng cà đều được sắp ngay ngắn, Đường Gia Duệ không khỏi quay đầu lại nhìn Lý Nhạc Manh đang rửa đồ ăn. Đường Gia Duệ cơ hồ hoài nghi Lý Nhạc Manh bị chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế nhẹ[2].

Phía trong cánh tay Lý Nhạc Manh treo khăn mặt, bên dưới sẽ được xếp gọn gàng ngay ngắn; lọ nước tương bên cạnh lọ dấm, nếu Đường Gia Duệ để sai thì cậu sẽ xếp về lại chỗ cũ; chén trà được xếp thành hai hàng, dùng xong sẽ đặt vào chỗ cũ. Thậm chí trên bàn làm việc của Đường Gia Duệ cũng được thu xếp chỉnh tề, thẳng một hàng.

Cậu thật sự thích hợp ở chỗ như bộ đội đi. Đường Gia Duệ thầm nghĩ rồi cười. Đường Gia Duệ xấu hổ vì anh thường đem đồ đạc Lý Nhạc Manh sắp xếp tốt làm loạn lên, lại luôn quên sau khi dùng cái gì đó thì để lại chỗ cũ.

“Hình như ta luôn để lại một đồng lộn xộn cho cậu dọn.” Đường Gia Duệ ngại ngùng nói.

“Không sao, ta đến sắp xếp lại là tốt rồi.”

Lý Nhạc Manh biết, Đường Gia Duệ cũng không phải là cố ý, thứ nhất ở nhà mình nên thoải mái, hơn nữa còn là người độc thân không câu nệ tiểu tiết. Cậu cũng không ngại làm giùm Đường Gia Duệ những việc này. Thời gian qua ở Đường gia, Lý Nhạc Manh có đầy đủ thời gian để quan sát Đường Gia Duệ. Nhớ lại lời Giang Như Hạo nói “Ngộ nhỡ hần không thích hợp với người thì sao”, Lý Nhạc Manh thầm nhếch môi thoả mãn, cậu thực thích Đường Gia Duệ.

Đường Gia Duệ làm việc rất nghiêm túc, bóng lưng ấy có thể khiến Lý Nhạc Mạnh nhìn rất lâu. Nam nhân làm việc nghiêm túc, trạng thái làm việc có loại mỹ cảm đặc biệt. Nam nhân này có chút không gọn gàng, nhưng không phải chuyện gì cũng không quan tâm, khi tiếp nhận chiếu cổ của Lý Nhạc Mạnh, anh đã báo đáp.

Nghe Lý Nhạc Mạnh nói đến loại PSP mới ra, Đường Gia Duệ cũng mua một cái cho cậu, tặng cậu không ít sách tham khảo; lúc Lý Nhạc Mạnh cùng đi xem phim tiêu khiển khi rảnh rỗi, tan tầm về anh còn cầm theo vé xem phim lúc chín giờ, xem phim xong, anh đưa cậu về trường rồi mới quay về nhà; nghe đồng sự nói có nhà hàng không tệ mới khai trương, anh đặt chỗ rồi mời cậu cùng đi, nói rằng cậu hàng ngày làm cơm khổ cực, thỉnh thoảng nên nghỉ ngơi một bữa.

Lý Nhạc Mạnh từng nghĩ Đường Gia Duệ có điểm lạnh lùng, khi bận rộn lại sinh ra một cỗ khí thế chói lọi, nhưng mà thực ra người này tốt tính, rộng rãi phóng khoáng, qua các việc nhỏ làm cậu biết, đây là một nam nhân tốt.

Hai người tiếp xúc ngày càng nhiều, ngày càng hiểu đối phương, giờ Lý Nhạc Mạnh không chỉ đến làm cơm, cậu còn có thể giúp Đường Gia Duệ tra tư liệu, tìm sách, đóng phí điện thoại, cậu bắt đầu quan tâm đến cuộc sống hàng ngày của anh, từ những việc nhỏ nhất, khi Đường Gia Duệ phát hiện ra, cậu đã làm rất nhiều, rất nhiều rồi.

Đường Gia Duệ là tuýp người dính vào công việc sẽ quên đi tất cả xung quanh, sinh hoạt trước đây rất hỗn loạn, giờ đây có Lý Nhạc Mạnh quản lý việc nhà, làm anh có thể chuyên tâm công tác.

Đợi đến khi công việc phiên dịch lần này xong hết, nghỉ lại, Đường Gia Duệ thấy biết ơn đối với Lý Nhạc Mạnh. Quyết định phải chiếu cổ tốt cậu bé này. Anh biết anh cần phải nỗ lực đối tốt với cậu.

Bên cạnh có người quan tâm mình, cùng một người gánh hết tất cả, loại cảm giác này hoàn toàn không giống nhau. Đường Gia Duệ thấy trong lòng ấm áp.

“Hả, người mỗi ngày đều làm cơm cho hần?” Giang Như Hạo kinh ngạc nói, dùng ánh mắt không thể tin được nhìn Lý Nhạc Mạnh.

Lý Nhạc Mạnh nhỏ giọng nói: “Cũng không có gì mà, đó là việc đệ tử phải làm.”

Giang Như Hạo buông quyển sách đang cầm, xoay người đối mặt với Lý Nhạc Mạnh, một tay đặt lên lưng ghế Lý Nhạc Mạnh ngồi, bày ra tư thái xâm lược làm Lý Nhạc Mạnh không khỏi muốn tránh ra.

“Ca hỏi người, đó là sư phụ người sao?”

Lý Nhạc Mạnh chột dạ trả lời: “Không phải.”

“Ca lại hỏi người, hần là thầy dạy người sao?”

“Đều không phải.”

“Ca lại hỏi người, hần đã từng dạy người, hoặc từng dẫn dắt khoá của người sao?”

“Không có.”

Giang Như Hạo đập một phát trên bàn trước mặt Lý Nhạc Mạnh, thanh âm không lớn, nhưng động tác cùng khí thế của hần dọa Lý Nhạc Mạnh nháy dưng.

“Kháo! Hần không phải là thầy người, cũng không từng dạy người, “việc đệ tử phải làm” cái rắm, người là đệ tử của hần sao?”

Đối mặt với một Giang Như Hạo bạo lực, Lý Nhạc Mạnh liền co rúm, đảo con ngươi quan sát, nhỏ giọng nói: “Ta chính là nguyện ý như vậy.”

Giang Như Hạo bộ dạng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, cố sức đè đầu Lý Nhạc Mạnh xuống, trách mắng: “Không phải ca nói người, người có chút tiền đồ được không, lại đi cấp cho hần, thật là!”

Lý Nhạc Mạnh vội biện bạch: “Ta không cấp cho anh ấy, chỉ là làm cơm giúp anh ấy, đồ ăn đều là anh ấy mua!”

Giang Như Hạo nhắm mắt lại, “Kháo! Sao, người còn muốn hay hẳn mua thức ăn. Này, người thế nào không nói còn thay hẳn giặt đồ quét tước, thế nào không nói thay hẳn đưa tiền thuê nhà, phí đỗ xe, người thế nào không nói người dưỡng hẳn!”

Lý Nhạc Manh vừa nghe, cúi đầu nhỏ giọng: “...Kì thực cũng không phải không được.”

“Cái gì, cho ca một chút thuyết phục đi.” Giang Như Hạo vươn tay để bên tai, hướng phía Lý Nhạc Manh, ý bảo cậu có can đảm thì nói to lên.

Lý Nhạc Manh ngẩng đầu nhìn Giang Như Hạo, cậu không hề cảm thấy cậu làm như vậy có gì sai cả, thật lòng thích một người, có thể vì người đó làm mọi thứ.

“Nếu như có thể, chờ ta tốt nghiệp, đi làm, có thu nhập ta nguyện ý nuôi anh ấy. Cho dù hiện tại, ta cũng nguyện ý đi làm thêm kiếm tiền nuôi anh ấy.

Thấy thái độ Lý Nhạc Manh như vậy, Giang Như Hạo hết cách rồi, “Ca phục người. Gã họ Đường đó có gì tốt đến thế?”

“Ta thực sự thích anh ấy.” Lý Nhạc Manh cúi đầu nói, âm thanh tuy nhỏ nhưng rất chân thành, rất thẳng thắn.

Suy nghĩ một chút, Giang Như Hạo buông tha ý niệm tiếp tục đả kích Lý Nhạc Manh trong đầu, “Được rồi, người đã thích đến thế. Chẳng qua, ca muốn nói cho người biết, yêu thích, là chuyện hai người, một người không thể được.”

Tác giả nói ra suy nghĩ: Chúc mọi người lễ tình nhân trắng vui vẻ!

[1] Small Office/Home Office tức là làm việc tại nhà. Bạn không đi làm tại công ty hay văn phòng nào đó mà chỉ làm tại nhà của mình. Bằng cách đó bạn sẽ không tốn công sức, không tốn tiền đi lại và thời gian đi lại.

5. Bộ 9 - Nan Đắc Hữu Tình Nhân - Chương 4

Nhận được sự quan tâm của Lý Nhạc Manh, lại không cách nào hồi báo đủ, tình huống này khiến Đường Gia Duệ trong lòng buồn bực. Muốn làm chút chuyện, nhưng lại không biết làm gì mới tốt? Trong ánh mắt đầy nhiệt tình của Lý Nhạc Manh, Đường Gia Duệ cảm thấy như mắc nợ, đồng thời, Đường Gia Duệ cũng để ý được, bên trong cặp mắt đen kia ngoại trừ nhiệt tình như bề ngoài còn ẩn chứa tình cảm khác đối với anh.

Cùng Lý Nhạc Manh ở chung, tâm tình Đường Gia Duệ dần thay đổi. Bởi vì, Đường Gia Duệ phát hiện ra hình như Lý Nhạc Manh —— thích anh.

Loại cảm giác này hết sức nhỏ bé mà lại nhạy cảm. Ánh mắt cùng lời nói quan tâm của đối phương, còn có các loại động tác tỉ mỉ, cẩn thận, cũng góp phần chứng minh cảm giác của anh là đúng. Đường Gia Duệ bắt đầu hoài nghi ban đầu anh để Lý Nhạc Manh đến có phải là sai lầm không?

Đối với cậu bé ngần ngại một mình, người nhỏ tuổi hơn mình rất nhiều, Đường Gia Duệ vô phương giả bộ không biết, cũng không cách nào để không chú ý. Hiện tại, anh đối với Lý Nhạc Manh có chút cảm giác ý lại cùng hảo cảm, nói “thích” cũng không quá đáng, nhưng Đường Gia Duệ biết rõ, đứa bé này nhỏ hơn anh rất nhiều, giống như em trai, cậu làm anh có cảm giác muốn bảo hộ nhưng mà không phải loại thích kia. Ôm tâm tình phải bảo trì khoảng cách, khi Lý Nhạc Manh muốn giúp Đường Gia Duệ chỉnh lại y phục thì anh từ chối, anh cũng bắt đầu tự mình làm một số việc vặt. Nhận ra ánh mắt mắt mát khi bị từ chối của cậu, trong lòng anh nảy lên cảm giác khác thường.

Không khí hoà hợp ban đầu thay đổi, trái lại cảm giác lúng túng cùng tế nhị lại ngẫu nhiên xuất hiện. Đường Gia Duệ càng vui đùa vào chuyên tâm công tác.

Chiều nay trời bắt đầu mưa, khi cửa hàng hoa đóng cửa thì mưa nhỏ cũng đã thành mưa to. Không có dù, Lý Nhạc Manh bất chấp mưa chạy đến Đường gia, tuy rằng không dài, nhưng tóc và áo khoác cậu đều bị ướt.

Thấy Lý Nhạc Manh đội mưa chạy đến, Đường Gia Duệ vội vàng bảo cậu thay quần áo.

“Coi chừng cảm lạnh.”

Lý Nhạc Manh cười nói: “Không sao.”

Đường Gia Duệ kiên trì bảo Lý Nhạc Manh thay T-shirt, anh vào phòng ngủ lấy đồ khô, để cậu ở phòng khách lau khô tóc. Chờ khi Đường Gia Duệ cầm đồ sạch từ phòng ngủ ra thì phát hiện trong phòng khách không có ai, anh liền sửng sốt. Ô, người đâu? Thế nào lại không thấy tăm hơi, rõ ràng không nghe thấy tiếng mở cửa.

Lúc Đường Gia Duệ đang mơ hồ, anh chú ý đến sofa phòng khách, trên sofa có một động vật nhỏ, nhìn có chút quen mắt, nhưng lại không nhận ra được. Vật nhỏ đứng đó, giống như con người dùng móng vuốt cầm lấy khăn lau thân mình. Lông nó màu vàng nâu, cái mũi nhọn, mắt có vòng màu đen bao quanh.

Đường Gia Duệ đứng ngẩn ra, lúc này, vật nhỏ thấy được Đường Gia Duệ, động tác dừng lại, sau đó mở miệng nói: “A...”

Nghe được vật nhỏ nói, Đường Gia Duệ càng hoảng sợ, “A! Tiểu Manh!”

Vật nhỏ vội vàng nói: “Là ta, là ta.” Vừa nói xong, một tiếng động nhỏ vang lên “bộ”, nó thay đổi hình dạng, Lý Nhạc Manh liền xuất hiện trước mặt Đường Gia Duệ.

“Cậu, cậu là...” Đường Gia Duệ kinh ngạc.

Lý Nhạc Manh cào lên bên tóc khô, cúi đầu nói: “Ta, ta là meerkat.”

“Meerkat!”

“Vâng.”

Đường Gia Duệ minh bạch, Lý Nhạc Manh không phải là con người, mà là yêu thú, là một meerkat. Anh có chút kinh ngạc. Em gái chẳng bao giờ nói qua bạn thân là yêu thú, bây giờ, Đường Gia Duệ phát hiện ra Lý Nhạc Manh “không phải tộc của ta”, trong lòng ít nhiều có chút không ngờ tới. Sợ nói đến meerkat và ...v...v... làm Lý Nhạc Manh chú ý, vì thế Đường Gia Duệ trốn tránh không hỏi đến, nói sang chuyện khác.

Nhận thấy vẻ mặt thay đổi của Đường Gia Duệ, tim Lý Nhạc Manh liền nặng trĩu. Cậu mơ hồ có cảm giác đối phương bài xích, Lý Nhạc Manh không khỏi hối hận vì lúc đầu không cho biết chân tướng, nhưng nghĩ lại, lúc đầu cho biết thì sẽ không có cơ hội từng bước tiếp cận.

Bữa cơm tối nay, hai người đều không cảm thấy mùi vị gì.

Một đêm quay về điều chỉnh lại tâm tình, ngày thứ hai, Lý Nhạc Manh lại vui sướng đến Đường gia làm cơm tối cho Đường Gia Duệ. Bản tính nhiệt tình làm meerkat nhỏ không muốn từ bỏ như thế, nếu toàn bộ đã rõ ràng, Lý Nhạc Manh quyết định tiếp tục dùng cảm tiến tới.

Đối với meerkat nhỏ nhiệt tình, Đường Gia Duệ không có cách nào đối đãi lạnh lùng với cậu. Biết mình đáp lại sẽ khiến đối phương hiểu lầm, Đường Gia Duệ cũng chỉ có thể cố gắng làm ra thái độ bình tĩnh lãnh đạm, ít nói, ít tiếp xúc. Sự lãnh đạm của anh cũng không có ảnh hưởng gì đến thể việc triển khai tiến công truy đuổi tình yêu của meerkat nhỏ. Tuy rằng không chính thức bày tỏ, thế nhưng các loại hành động của Lý Nhạc Manh có thể nói chính xác là “đột tấn công tình yêu”. Điều này tuy có điểm cũ lại mang chủ nghĩa đàn ông khiến Đường Gia Duệ không biết làm sao.

Tình cảm trong mắt meerkat nhỏ, không phải Đường Gia Duệ không nhìn thấy. Nghĩ đến cậu vừa nhìn là một thanh niên thanh tú mà kì thực lại là meerkat, trong lòng anh xẹt qua một cảm giác khác thường.

Meerkat...

Đường Gia Duệ đưa tay mình ra ước lượng, ngày đó nhìn thấy bản thể của Lý Nhạc Manh, meerkat nhỏ, vừa mới lớn, chỉ bằng một tay đã có thể bắt lại, nếu anh đề lên thì không phải đem cậu ép thành miếng thịt đi. (Chém)

Đường Gia Duệ muốn làm cái gì đó để dời đi lực chú ý của lý Nhạc Manh. Kết quả anh phát hiện ra, anh đã đánh giá thấp mức độ chấp nhất của cậu, không, phải nói là anh không nghĩ cậu lại thích anh đến vậy.

Đường Gia Duệ không khỏi thở dài. Muốn cự tuyệt, nói cậu không nên trở lại đây, thậm chí là ở cửa chính bảo cậu đi, nói “Ta chán ghét yêu thú, ta chán ghét meerkat”, thế nhưng việc...này Đường Gia Duệ không tài nào làm được. Dĩ nhiên Đường Gia Duệ không chủ động nói chuyện, vì anh sợ rằng mình càng không nói được lời từ chối mất.

Hôm nay, hai người cơm nước xong, thời gian nhàn rỗi không có việc gì làm, Đường Gia Duệ cố ý nói với Lý Nhạc Manh: “Tiểu Manh, cậu luôn đi qua bên này, có ảnh hưởng đến sinh hoạt của chính mình không?”

Lý Nhạc Manh nghe xong không thêm suy nghĩ đáp: “Sẽ không.”

“Tiêu phí rất nhiều thời gian của cậu.”

“Không nhiều đâu.”

Đường Gia Duệ muốn nói cái gì đó hơn thế nữa, nhưng sợ nói không khéo lại thương tổn đến Lý Nhạc Manh, vì thế anh im lặng.

Lý Nhạc Manh cảm giác được Đường Gia Duệ đang cố tạo khoảng cách giữa bọn họ, anh đã không còn thân thiết đối đãi với cậu như trước. Lý Nhạc Manh không muốn từ bỏ.

Lúc này, Đường Gia Duệ đột nhiên nói thêm: “Tiểu Manh, ta giới thiệu bạn gái cho cậu được không?”

Mắt Lý Nhạc Manh hiện lên tia cảnh giác, sau đó quả quyết lắc đầu: “Không muốn.”

“Đừng ngại, sinh viên mà, có thể quen bạn gái.”

“Không muốn. Ta muốn lấy việc học làm trọng.”

Đường Gia Duệ đầy hắc tuyến. Lừa ai đây a, lấy việc học làm trọng.

“Thế thì, ta giới thiệu bạn trai cho cậu?”

Đầu tiên Lý Nhạc Manh hoài nghi nhìn Đường Gia Duệ, cảm thấy thái độ của anh hình như rất nghiêm túc, sau đó cậu nói rằng: “Không cần, ta đã có người thích.”

Đường Gia Duệ lần nữa đầy hắc tuyến. Đúng vậy, đã có người thích, không phải là ta sao.

Gay go a, nan giải a. Làm sao bây giờ a.

Vừa đúng cuối tuần, để tránh né Lý Nhạc Manh, sáng sớm Đường Gia Duệ liền nói cho cậu biết anh phải ở công ty tăng ca, để cậu đừng đến.

Lời từ chối thốt ra, Đường Gia Duệ tự nhủ, anh hy vọng có thể dần dần phai nhạt đi, để Lý Nhạc Manh từ từ mất đi hứng thú với anh, không đưa tay ra, không tiếp xúc nữa, chính mình buông ra. Nhưng không biết có sao, từ đáy lòng anh vô cớ lại có chút buồn không cách nào lý giải được.

Lý Nhạc Manh bận tâm về việc Đường Gia Duệ tăng ca, chín giờ tối, gọi đến điện thoại Đường gia, không ai nhắc máy. Tăng ca ở công ty đến giờ chưa về sao? Lý Nhạc Manh lo lắng, đứng ngồi không yên, cậu rời khỏi trường học, đi đến công ty của Đường Gia Duệ. Ở dưới lầu, Lý Nhạc gọi điện cho Đường Gia Duệ.

“Anh còn đang ở công ty sao?”

Nhận được điện thoại, Đường Gia Duệ ngẩn ra, “Làm sao.”

“Ta gọi đến điện thoại nhà, không có ai nhắc máy. Ta rất lo cho anh, muốn hỏi xem anh đang ở đâu.”

Thì ra là vậy. Đường Gia Duệ đáp: “Đúng, là ở công ty.”

“Đã khuya rồi, còn việc gì để mai làm tiếp. Về muộn sẽ không an toàn, ngủ muộn không tốt cho sức khỏe.”

“Nga.”

Lý Nhạc Mạnh lại nói: “Ta ở ngay dưới lầu công ty anh, ta đưa anh về đi.”

Đường Gia Duệ bị hù sợ, hả? Để một người tuổi còn nhỏ hơn anh đưa anh về nhà!?

Anh vội phản đối, “Không, không cần.”

“Ta đã tới rồi, để ta đưa về.” Lý Nhạc Mạnh thỉnh cầu.

Nửa bất đắc dĩ nửa cảm động, Đường Gia Duệ thở dài, “Được rồi, cậu chờ một chút, ta đi xuống.”

Trạm xe cách nhà Đường Gia Duệ mấy con phố, hai người xuống trạm, sau đó tiếp tục đi bộ. Lý Nhạc Mạnh đem tay bỏ vào trong túi, đi phía sau Đường Gia Duệ. Cậu muốn đưa anh về.

Nghe từng bước chân đằng sau, Đường Gia Duệ vẫn không nói gì, cũng không quay đầu lại, anh sợ một khi mở miệng, một khi quay đầu lại, sẽ làm đứa nhỏ kia nảy sinh nhiều hiểu lầm cùng hi vọng. Bầu không khí trầm mặc khiến Đường Gia Duệ thấy bất an.

Đi qua góc đường, hai người phải đi qua chỗ tối thui không đèn đường, khi bọn họ đang bước về phía trước, hai bóng người xuất hiện trước mặt họ.

Đường Gia Duệ ngẩng đầu nhìn kỹ, là hai người đàn ông, mang diện mạo lừa gạt, đầu tiên anh vô cùng kinh ngạc, ai lại mang cái vẻ mặt này, sau đó anh liền nhận ra, chỉ sợ rằng hai người kia không phải người qua đường bình thường.

Quả nhiên, một người ngăn cản Đường Gia Duệ cùng Lý Nhạc Mạnh, thấp giọng nói: “Này, người anh em, mượn ít tiền tiêu đi.”

Không đợi Đường Gia Duệ có phản ứng, Lý Nhạc Mạnh đã nhào tới chắn trước Đường Gia Duệ.

“Người a! Có cướp! Có kẻ cướp a!”

Tiếng la của Lý Nhạc Mạnh không những khiến tên cướp hoảng sợ mà còn làm Đường Gia Duệ giật mình.

Một tên then quá hoá giận rút dao ra, “Mẹ kiếp, thằng nhãi này, thật khó ưa!” vừa nói xong hắn liền nhào tới.

Lý Nhạc Mạnh vật lộn với một tên cướp, một tên khác cũng nhào về phía Đường Gia Duệ. Anh vung về phản kháng, đồng thời hô to cầu cứu.

Lý Nhạc Mạnh vô cùng gan dạ, không chút e ngại mà phản kháng, cùng tận lực bảo hộ Đường Gia Duệ, cơ hồ lấy một địch hai, sự gan dạ của cậu khiến bọn cướp sinh khiếp sợ. Đường Gia Duệ nhìn Lý Nhạc Mạnh múa quyền, thậm chí giật mình, trong đầu anh thoáng qua ý nghĩ —— bình thường nhìn Tiểu Mạnh tư thái nhã nhặn, thì ra meerket cũng là dã thú a

~Hai bên vật lộn một hồi, không chiếm tiện nghi gì từ hai người, bọn cướp bỏ chạy trời chết.

Đường Gia Duệ kéo Lý Nhạc Mạnh lại, “Không, đừng đuổi theo, cẩn thận nguy hiểm.”

Lý Nhạc Mạnh xoa xoa gương mặt bị đánh trúng, cảm hận hướng về phía bọn cướp bỏ chạy nói: “Đáng ghét! Hừ, ta mới không sợ!”

“Phải báo cảnh sát sao?” Lý Nhạc Mạnh hỏi.

“Quên đi, bọn chúng cũng không cướp được gì. Được rồi, cậu không có chuyện gì chứ.” Đường Gia Duệ lôi kéo Lý Nhạc Mạnh hỏi.

Kiểm tra một phen, hai người không ai bị thương, chỉ có áo của Lý Nhạc Mạnh là bị dao cắt đứt.

Đường Gia Duệ thở ra: “Thật vô cùng may mắn.”

“Cũng may ta đưa anh về, nếu không thì phiền phức rồi.”

Đưa Đường Gia Duệ tới dưới building, Lý Nhạc Mạnh nói: “Anh lên nhà đi, ta quay về trường, trễ chút nữa sẽ không vào được.”

Đường Gia Duệ muốn giữ lại, nhưng cảm thấy giữ cậu lại làm gì, hơn nữa, nếu giữ lại sẽ khiến cho cậu hiểu nhầm. Suy nghĩ quay vòng trong đầu, Đường Gia Duệ không hé miệng.

Nhìn thấy Lý Nhạc Manh phải đi, Đường Gia Duệ nói: “Vì sao phải liều mạng như thế? Cậu bị thương thì sao? Ta sẽ rất áy náy, với lại cũng thẹn với chị cậu.”

Lý Nhạc Manh cười cười, “Liều mạng vì người mình thích có gì sai?”

Đôi theo bóng lưng nhỏ bé của Lý Nhạc Manh, Đường Gia Duệ bỗng hiểu ra, cậu không ý thức nói ra chữ “thích” trong câu vừa rồi. Lý Nhạc Manh là vô tình nói ra lời sâu trong đáy lòng. Đường Gia Duệ không nói gì. Anh vẫn nghĩ nếu cùng ai đó mến nhau, anh nên chủ động bảo vệ đối phương, chiếu cố đối phương, không làm cho đối phương thương tâm khổ sở. Thế nhưng từ khi quen biết đến giờ, lại là Lý Nhạc Manh chiếu cố anh, bảo hộ anh.

Về đến nhà, Đường Gia Duệ suy nghĩ thật lâu.

Ngày thứ hai, Đường Gia Duệ đúng giờ tan tầm, bảy giờ, Lý Nhạc Manh đúng hẹn tới Đường gia, liền xắn tay áo chuẩn bị cạo tóc. Nhìn vẻ mặt tươi cười của cậu, dường như nguy hiểm ngày hôm qua chưa bao giờ xảy ra. Anh cảm giác hình như cậu đã bình thường, tốc độ phục hồi vô cùng nhanh.

Đường Gia Duệ lấy ra áo khoác mới mua đưa cho Lý Nhạc Manh, “Tiểu Manh, hôm qua ta thấy tay áo cậu bị cắt đứt, cho cậu cái mới này.”

Lý Nhạc Manh không khách khí, nói cảm ơn rồi nhận lấy. Cậu xem đây là biểu hiện của quan tâm săn sóc.

Nhìn nụ cười của Lý Nhạc Manh, Đường Gia Duệ do dự. Chú ý tới vẻ mặt của anh, Lý Nhạc Manh hỏi: “Làm sao vậy, là có gì muốn nói sao?”

Đường Gia Duệ cúi đầu nói: “Hôm qua cậu nói “Liều mạng vì người mình thích có gì sai?”, ta nghĩ, ta phải có phúc đáp mới đúng.”

Mặt Lý Nhạc Manh đỏ lên, cậu hoàn toàn không ý thức là cậu tỏ tình với anh ở tình huống như vậy, cậu liền lấy lại dũng cảm, chăm chú nhìn thẳng vào Đường Gia Duệ: “...Phúc đáp của anh?”

Đường Gia Duệ thở dài, dùng giọng điệu khuyên bảo nói: “Vì sao lại thích lão nam nhân như ta chứ? Ta cũng không có gì đặc biệt xuất sắc, chỉ là kẻ đi làm rất bình thường, nhưng lại có rất nhiều thói xấu, vừa trạch vừa vô dụng, ta cũng không phải là một đối tượng tốt.”

“Không nên nói bản thân như vậy!” Lý Nhạc Manh lớn tiếng nói, “Phải xuất sắc như thế nào mới được gọi là xuất sắc, anh tốt. Hơn nữa, cho dù là một người tật xấu đầy mình, vừa trạch vừa vô dụng thì cũng có quyền yêu và được yêu.”

Đường Gia Duệ suy ngẫm những lời này, anh cảm giác đang nhận giáo huấn từ một người nhỏ tuổi hơn. Nhưng mà, Lý Nhạc Manh nói rất đúng. Anh đưa ra đủ lí do chẳng qua chỉ là mượn cớ từ chối thôi.

“Thế nhưng ta...”

Như dự cảm được mình sắp sửa bị từ chối, Lý Nhạc Manh toát ra vẻ bi thương, cậu ngắt lời Đường Gia Duệ, nói: “Ta chính là rất thích anh, không phải chúng ta ở chung rất tốt sao, vì sao không thể cùng một chỗ, ta biết, anh đối ta cũng có cảm tình. Mặc dù, anh có lảng tránh nhưng anh cũng không có chán ghét ta.”

“Ta, hơn cậu nhiều tuổi. Bây giờ cậu luôn nói thích ta, qua vài năm, chờ khi ta già đi, cậu sẽ bỏ rơi ta.”

Đêm qua, Đường Gia Duệ vẫn cứ nghĩ đến vấn đề này. Lý Nhạc Manh không chút do dự phản kháng đối đầu với bọn cướp, mà anh khi phát hiện có cướp, suy nghĩ đầu tiên là của đi thay người. Là không có can đảm phản kháng? Không hề. Phải nói là cạo sát trong cuộc sống lâu có chút tê liệt, mất đi sự dũng cảm cùng bốc đồng. Đường Gia Duệ có chút xấu hổ, đồng thời cũng càng thêm yêu mến Lý Nhạc Manh, anh cũng thấy được cậu là một người rất tốt.

Lý Nhạc Manh nhìn Đường Gia Duệ, cậu có cảm giác đã trải qua chuyện hôm qua, thái độ của anh nguyên bản từ chưa quyết định đã hướng về cậu thêm một xú. Vì sao lại không chịu bước tới thêm xú nữa? Chỉ cần thêm một xú nữa thì bọn họ đã có thể tựa chắc vào nhau.

Suy nghĩ một chút, Lý Nhạc Manh nói với Đường Gia Duệ: “Ta là meerkat. Về meerkat, ta nghĩ có một việc anh không biết. Yêu thú tuy có thể duy trì cuộc sống trong hình dáng con người, suốt đời không biến thân cũng không ảnh hưởng gì, thế nhưng từng loài không giống nhau, tuổi thọ khác với con người, có chênh lệch ít nhiều. Tuổi thọ của meerkat chúng ta ngắn hơn so với loài người.”

“Cho nên, khi em gặp anh, khi em gặp rồi thích anh, tuổi của anh lớn hơn em, em thật cao hứng, thật vui mừng, vì...với hình dạng này em có thể chậm rãi bồi bên cạnh anh, từ từ cùng anh già đi. Không phải lo rằng em sẽ già trước, khiến anh thương tâm, em không muốn anh ở lại cô đơn một mình.”

Nghe Lý Nhạc Manh đem bí mật của loài mình nói ra cho người ngoài biết, Đường Gia Duệ lại rung động thêm lần nữa. Nhìn vành mắt rưng rưng của cậu, anh cũng có chút nghẹn ngào.

“Em...Kì thực em không sống được lâu như vậy, vì thế nên anh đừng để ý đến chênh lệch tuổi tác giữa chúng ta, thật đó.”

Đường Gia Duệ đau lòng, ôm lấy cậu vào lòng, “Đứa ngốc, đứa ngốc này.”

“Em rất thích anh.”

“Tiểu Manh, ta, anh cũng thích em.”

6. Bộ 9 - Nan Đắc Hữu Tình Nhân - Chương 5

Đường Gia Duệ đau lòng, ôm lấy cậu vào lòng, “Đứa ngốc, đứa ngốc này.”

“Em rất thích anh.”

“Tiểu Manh, ta, anh cũng thích em.”

Cùng nhau bày tỏ trôi qua, Đường Gia Duệ nghĩ anh hình như có chút kích thích, đối mặt với Lý Nhạc Manh đầy nhiệt tình, anh không thể làm gì khác hơn là nói: “...Để anh đưa em về trường.”

“Vì sao? Em muốn ở lại.” Lý Nhạc Manh lớn mật nói thẳng ra.

“Này...Vẫn nên về trường đi, ngày mai em còn phải lên lớp.”

“Không phải anh nói cũng thích em sao, vì sao còn muốn em quay về trường chứ?” Lý Nhạc Manh hỏi.

Đường Gia Duệ nhất thời mặt đỏ tía tai, lí nhí nói: “...Là thích em, nhưng cũng muốn em quay về trường.”

Lý Nhạc Manh ôm lấy Đường Gia Duệ, đặt cằm lên vai anh, làm nũng nói: “...Em không muốn về trường.”

Anh vỗ về lưng cậu, khuyên: “Ngoan, ngày mai còn phải đi học, đi về trường đi.”

Lý Nhạc Manh không kiên trì nữa, để Đường Gia Duệ đưa cậu lên giao thông công cộng.

Quay về trường, Lý Nhạc Manh nằm trên giường hưng phấn cả đêm, cuối cùng, việc theo đuổi này đã có kết quả rồi.

Đêm kia bày tỏ, Lý Nhạc Manh nhận thấy cuối cùng Đường Gia Duệ cũng đồng ý quan hệ của hai người, cậu thật phần khởi. Kết quả, anh còn nói, “Không bằng đều suy nghĩ thêm chút nữa.”

“Em không cần nghĩ nữa, em rất thích anh.”

“Bình tĩnh, bình tĩnh.”

“Em không có mất bình tĩnh.” Với meerkat nhỏ đầy nhiệt tình mà nói, sau khi bày tỏ tình cảm thì muốn cùng vợ ở chung một chỗ, cùng nhau sinh hoạt là bình thường.

“Anh không thích em sao?” Lý Nhạc Manh hỏi.

“Thích.”

“Vậy sao anh lại không cho em ở cùng một chỗ với anh?”

Đối mặt với truy vấn hùng hồn của meerkat nhỏ, Đường Gia Duệ hắc tuyến, e rằng Lý Nhạc Mạnh thuận lý thành chương: lúc tâm ý tương thông thì sẽ ở chung, thế nhưng anh không thể nào như cậu, không cần nhắc đến những vấn đề thực tế.

“Em, cái này, không cần phải gấp gấp a.”

“Vậy bây giờ anh có ý gì? Anh nói em biết, em đã nói ra ý nghĩ của mình, anh cũng nên thẳng thắn chút đi.” Lý Nhạc Mạnh trông có chút tức giận, dáng vẻ cáu kỉnh làm Đường Gia Duệ cảm thấy vừa trù ẻo lại vừa đáng yêu.

“Giờ đã là cuối học kì, em phải tập trung ôn bài, đó là lí do mà anh muốn em quay lại trường cố gắng học tập, anh không muốn em bị ảnh hưởng. Muốn sống chung không khó, nhưng mà anh muốn để qua thi học kì đã.” Đường Gia Duệ lo cho cậu, vì kì thi, anh mong Lý Nhạc Mạnh không nên vì làm cơm mà đi lại vất vả, có thể an tâm mà ôn lại bài vở.

“Còn anh thì làm sao giờ? Nếu như em không đến, khẳng định anh sẽ lại uống nước lọc, ăn mì gói, kêu đồ ăn từ bên ngoài.” Lý Nhạc Mạnh lại nghĩ tới vấn đề khác.

Đường Gia Duệ cười trấn an: “Anh sẽ tự chăm sóc mình, việc học của em mới quan trọng. An tâm đi.”

“Vậy cứ hai ngày một lần em sẽ đến xem anh, xem xong sẽ đi, sẽ không ở lại lâu.” Lý Nhạc Mạnh đưa ra thoả thuận.

“Ngô, được rồi.”

Lý Nhạc Mạnh bắt đầu chuyên tâm học theo lời Đường Gia Duệ căn dặn, ngoại trừ thời gian đi làm thêm ở cửa hàng hoa ra, mọi lúc cậu đều ở trong thư viện trường. Đã vài ngày không gặp người yêu, bất an của Lý Nhạc Mạnh lại xuất hiện, cậu nghĩ trong lúc không gặp nhau quan hệ giữa hai người có trở ngại không a, cậu rầu rĩ.

Lý Nhạc Mạnh liền gọi điện bộc bạch cho Đường Gia Duệ, anh liền trấn an cậu “Phải bình tĩnh.”

“Gì mà bình tĩnh, anh nói em không hiểu.”

Đường Gia Duệ cười nói: “Em ngoan ngoan học bài, chờ khi thi xong ta nói tiếp.”

“Nhưng em muốn gặp anh nha.” Meerkat nhỏ bắt đầu làm nũng rồi.

“Vậy hôm nay mời em đi ăn, chiêu đãi sĩ tử khổ cực ôn thi.”

“Em muốn xem phim, mệt quá muốn thư giãn một chút.” Meerkat nhỏ đòi hỏi.

“Được.”

Gặp nhau một lần nào thoả mãn được sự nhớ nhung của meerkat nhỏ, Lý Nhạc Mạnh ôm phiên muộn tìm tới Giang Như Hạo trút hết.

“Ta cho rằng anh ấy sẽ lập tức cùng ta ở chung một chỗ, như vậy ta mới có thể chiếu cố tốt anh ấy.” Lý Nhạc Mạnh trách móc nói.

Giang Như Hạo gõ đầu Lý Nhạc Mạnh, “Này, ca nói người, người cứ như vậy sẽ dọa hấn sợ.”

“Như ta nghĩ thì có gì sai.” Lý Nhạc Mạnh nhỏ giọng nói, “Anh ấy kéo dài như vậy là muốn tính toán cái gì?”

Giang Như Hạo hỏi: “Hấn nói thích người, đúng không?”

“Ừ.”

“Hấn đã xác định rõ thái độ rồi, đúng không?”

“Ừ.”

Giang Như Hạo nói: “Ca nói người biết, hẳn lớn tuổi hơn người, có nhiều chuyện phải suy nghĩ hơn. Ca nói người, người không nên cứ yêu đến yêu đi, làm dáng vẻ đã dính vào là không gỡ ra được, không yêu không sống nổi. Hẳn nói đúng, mau ôn tập, thi cử cho tốt. Người mới năm nhất, muốn nợ môn sao? Nếu người thi không tốt, hẳn nhất định sẽ đau lòng.”

Lý Nhạc Manh nghĩ nghĩ một chút, cảm thấy lời Giang Như Hạo nói cũng có lý.

Vất vả trông mong, kì thi cuối cùng cũng chấm dứt, thành tích cũng không tệ lắm, Lý Nhạc Manh đắc ý, liền đi tìm Đường Gia Duệ. Đường Gia Duệ đã sớm chuẩn bị quà tặng cậu, để mừng đã thi xong.

Nhận được quà tặng, Lý Nhạc Manh rất vui vẻ, thế như vừa nghe Đường Gia Duệ muốn nhân dịp nghỉ hè về thăm gia đình, cậu không đồng ý.

“Em không muốn về.” Lý Nhạc Manh muốn ở lại bên cạnh vợ, “Trong hè em muốn đi làm thêm, kiếm tiền học phí kì sau, tiếp đó còn làm cơm, chăm sóc cho anh.”

Đường Gia Duệ khuyên nhủ: “Sao không về thăm nhà được, mọi người sẽ lo lắng cho em.”

“Em đã là người lớn rồi.”

“Người lớn cũng phải về.”

“Em đã nói với gia đình sẽ ở lại làm thêm.”

Đường Gia Duệ rất quả quyết nói: “Không, em phải về.”

Lý Nhạc Manh không vui, “Thực ra là anh muốn đuổi em đi thôi.”

Nhìn ánh mắt bi thương của cậu, Đường Gia Duệ đưa tay xoa đầu cậu, “Không, không phải vậy. Anh muốn em về thăm nhà, vì...đây là lần đầu em đi xa, người nhà nhất định sẽ lo lắng, đi về đi. Trong khoảng thời gian đó, anh cũng suy nghĩ lại một chút chuyện của chúng ta.”

Kiên trì của Đường Gia Duệ làm Lý Nhạc Manh nhượng bộ, cậu đồng ý về nhà nghỉ hè. Lý Nhạc Manh nói: “Anh đợi em, quay lại em sẽ đến tìm anh.”

“Ừ.”

Lý Nhạc Manh về nhà nghỉ hè. Cuộc sống thường ngày của Đường Gia Duệ phục hồi nguyên trạng. Thời gian rảnh, lòng có thật nhiều tâm sự, anh thật nhớ tới meerkat nhỏ.

Meerkat. Anh đã lên mạng tìm kiếm tư liệu hình ảnh, để hiểu rõ loài động vật này, lại đi ngang qua cửa hàng đồ chơi mua một món đồ chơi cho meerkat.

Không có mỹ vị do Lý Nhạc Manh làm. Không, lí do không hẳn thức ăn, mà có Lý Nhạc Manh bên cạnh cho anh cảm giác phong phú, rất thoải mái, cảm giác được quan tâm, cảm giác an toàn, còn có cảm giác hạnh phúc. Hơn nữa, vì là Lý Nhạc Manh nên anh nguyện ý sửa đổi tính lười nhác, nguyện ý làm rất nhiều chuyện cùng cậu.

Nhưng anh không hối hận vì quyết định của mình, thời gian ngắn cách xa này làm bọn họ càng thấy rõ hơn tâm ý của bản thân. Anh nhớ cậu, anh hoài tưởng lại những đêm qua có cậu bên cạnh, cảm thụ sự ấm áp ấy.

Khai giảng rồi cũng tới, Lý Nhạc Manh sớm gửi tin nhắn cho Đường Gia Duệ, báo cho anh biết chuyến tàu cùng thời gian cậu đến.

Xuống tàu, Lý Nhạc Manh lo lắng nhìn xung quanh, cậu nghĩ nếu Đường Gia Duệ không đến, thì cậu đi tới trường báo danh một mình. Ra tới cửa sân ga, thân ảnh anh xuất hiện trước mắt cậu.

Lý Nhạc Manh kinh hỉ không thôi, phi tới ôm chặt lấy Đường Gia Duệ, “Em còn tưởng rằng anh sẽ không đến...”

“Không phải em đã nói cho em biết lúc mấy giờ sao.”

“Nhưng em sợ anh sẽ không đến a.” Lý Nhạc Manh dụi mặt vào ngực Đường Gia Duệ.

Anh có chút lúng túng, nắm lấy áo cậu ngăn lại, tiếp đó cầm lấy túi trong tay cậu, “Đi thôi.”

Lý Nhạc Manh muốn nắm tay, anh mặc kệ, cậu muốn tay trong tay, anh cũng cự tuyệt. Lý Nhạc Manh bấu môi không vui, đi phía sau Đường Gia Duệ, cậu vẫn níu chặt lấy tay áo anh.

Nhận ra hướng xe chạy không phải là trường học, cũng không phải Đường gia, Lý Nhạc Manh thấy kì quái, “Anh muốn đưa em đi đâu?”

“Nhà mới.”

Đứng ở phòng khách trong căn nhà mà Đường Gia Duệ nói là nhà mới, Lý Nhạc Manh hiếu kì nhìn khắp nơi, “Thì ra anh dọn nhà a, thật là, sao không nói cho em biết, em có thể ở lại giúp anh quét dọn.”

Đợi Lý Nhạc Manh tham quan xong, Đường Gia Duệ cẩn thận hỏi thăm: “Em có thích chỗ này không?”

Cậu cười như mặt trời toả nắng, “Thích a, rất đẹp.”

Anh liền an tâm, “Em thích là tốt rồi.”

Lý Nhạc Manh nghe trong lời nói có ẩn ý, kéo lấy Đường Gia Duệ hỏi: “A, đây là ý gì? Lẽ nào là...”

Anh vò đầu che lấp ngượng ngùng, “Cái này, trước đây không phải em nói muốn ở trong khu yên tĩnh sao, anh đi xem nhà, người môi giới giới thiệu một chỗ, khu vực, vị trí cùng kích cỡ đều ổn. Ý nghĩ mua nhà mới cũng đã có từ lâu, chỉ là, anh chưa tìm được người phù hợp, cũng lười dọn nhà, nên tiếp tục ở chỗ cũ. Bây giờ chúng ta...anh liền mua, rồi thuê công ty tới sửa sang lại. Anh nghĩ, việc này anh làm tốt hơn, sở thích của em anh cũng rõ, cố gắng theo đó mà bày trí.

Kính hỉ ngoài ý muốn làm Lý Nhạc Manh không thốt nên lời.

Đường Gia Duệ xấu hổ cười, “Này, em đừng ghét bỏ cái thưởng thức của đàn ông trung niên a.”

“Em rất thích, cảm ơn anh!” Lý Nhạc Manh nhào vào lòng Đường Gia Duệ.

Đường Gia Duệ hoảng sợ đem Lý Nhạc Manh kéo ra, tuy là ở nhà, nhưng anh vẫn không quen được.

“Cảm ơn, cảm ơn.” Lý Nhạc Manh lại nhào vào, ôm Đường Gia Duệ không buông.

Đường Gia Duệ ngượng ngùng lẩn xấu hổ đẩy Lý Nhạc Manh ra, sau đó cầm tay cậu, ngăn cậu tiếp tục nhào vào, “Đây, đây có gì mà cảm ơn, đây là đương nhiên.”

Lý Nhạc Manh hạnh phúc đứng trong nhà mới, mang tạp dề đi làm cơm, lại giúp Đường Gia Duệ sửa sang lại giá sách lộn xộn.

“Chỗ này lớn hơn.”

Đường Gia Duệ nói: “Không vội, từ từ thu dọn là được.”

Lý Nhạc Manh nhanh tay lật chân xem xét quyển sách trên tay, dựa theo tên mà sắp xếp, “Không được, có rất nhiều sách anh cần tham khảo cho công việc. Trước tiên, đem từ điển cùng bách khoa toàn thư ra a.”

Lý Nhạc Manh nán lại Đường gia đến tối, báo danh, đóng phí cùng vân vân hiển nhiên sẽ để đến thứ hai mới làm. Thấy đã khuya, cậu đi đến bàn làm việc, sau lưng Đường Gia Duệ, đặt tay lên vai anh.

“Em nói, lần này anh lại dùng lí do gì để làm em quay về trường nữa đây?”

Đường Gia Duệ tháo mắt kính quay lại, chôn đầu vào công việc này giờ, anh nhất thời không phản ứng được ý tứ mà cậu nói.

“Đã mười giờ rồi, sợ rằng đã hết xe bus, nhưng mà còn taxi.” Lý Nhạc Manh cố ý nói.

Đường Gia Duệ chớp mắt, sau đó có vẻ ngượng mà cúi đầu.

“Anh dẫn em đến xem, chẳng lẽ lại không muốn cho em ở lại?” Lý Nhạc Manh truy hỏi.

“Anh...”

“Thật không dứt khoát.”

Đường Gia Duệ suy nghĩ rồi nói, “Anh nghĩ em muốn ở trong kí túc xá.”

Lý Nhạc Manh cố tình bày ra vẻ mặt hung dữ, “Sao, thực sự không cho em ở đây?”

Đường Gia Duệ vội giải thích: “Đều không phải. Ý anh là môi trường cùng điều kiện ở trường có lợi cho việc học của em.”

Lý Nhạc Manh thầm bĩu môi nghĩ: ở đây cũng có thể học nha. Đối với meerkat nhỏ mà nói, yêu đương thì nhất định phải ở một chỗ với người yêu, tốt nhất là dính lấy nhau suốt cả hai bốn giờ.

Cậu mập mờ mà “Ừ” một tiếng, ánh mắt loé sáng.

Tác giả nói ra suy nghĩ:

Cua đồng có chút bị giản lược. = =

Hai ngày nay hình như bị cảm, sốt nhẹ, nuốt xuống thấy đau, ai...

Bản gốc ngày mai sẽ xong, ta có thể đem nộp. Văn này viết không hẳn là rất tốt, là luyện viết văn thôi, đọc giả thông cảm. Kế tiếp ta có thể chuyên tâm viết Bạc hà, viết Khúc kì (Khúc kì ốc), viết thủy nhĩ thảo, viết Thiên sứ (là Thiên sứ gãy cánh đi), ai da, rất nhiều kế hoạch, có khả năng làm hết không...

Đem kế hoạch nói cho bạn bè biết, bạn bè sợ hãi: a, ý người là bốn tháng viết xong bốn bộ a, nga, người có ăn phải thuốc kích thích, củi mục như người lại muốn khôi phục trạng thái dũng mãnh?

Ta: = = người mới là thuốc kích thích. Ta là mới đổi máy tính.

Ngày này bị mẹ thấy ngồi ngay ngắn trước máy tính (thực sự là mỗi ngày đều ngồi ngay ngắn trước vi tính, cùng bức tượng giống nhau): trước kia mỗi ngày ngồi vào vi tính đều thấy gõ gõ, sao bây giờ không có động tĩnh gì?

Ta: nga, đang dùng chuột chọn lựa món ăn đây.

Ngân hồn ra mười bốn tay của làm, nhà ta đã có a ngân, cho nên nhất định phải đón thêm mười bốn trở lại, dĩ nhiên, ta cũng không phải là vì muốn cho mười bốn cùng a ngân CP (CP cái gì, ghét nhất liễu). Bất quá, chờ ta nhận mười bốn vào quỹ, ta khẳng định trước tiên mua nửa cá sa thêm trở lại trạm bên cạnh hẳn. Tại sao? Có lần vào 52 nhai khu người của có lẽ có thể hiểu ý của ta. Hạ con mắt cũng có xuất thủ làm, nga mẹ bảo đã 33 ta phải nhiều yêu người mới hạ phải đi cái đó tay yêu. Ai, năm 2010 chính là một năm phá sản. Hủ trạch song tu củi mục lâm tay của làm cuộc sống, khi nào đứng đầu đây.

Chúc mọi người khỏe, ham học tập, ngày ngày tiến lên.

7. Bộ 9 - Nan Đắc Hữu Tình Nhân - Chương 6

Đường Gia Duệ suy nghĩ rồi nói, “Anh nghĩ em muốn ở trong kí túc xá.”

Lý Nhạc Manh cố tình bày ra vẻ mặt hung dữ, “Sao, thực sự không cho em ở đây?”

Đường Gia Duệ vội giải thích: “Đều không phải. Ý anh là môi trường cùng điều kiện ở trường có lợi cho việc học của em.”

Lý Nhạc Manh thầm bĩu môi nghĩ: ở đây cũng có thể học nha. Đối với meerkat nhỏ mà nói, yêu đương thì nhất định phải ở một chỗ với người yêu, tốt nhất là dính lấy nhau suốt cả hai bốn giờ.

Cậu mập mờ mà “Ừ” một tiếng, ánh mắt loé sáng.

Dĩ nhiên, cuối cùng meerkat nhỏ vẫn ở lại qua đêm.

Khi cùng nhau tắm, Lý Nhạc Mạnh nổi ý chơi đùa, hoá thành hình dạng meerkat nằm sấp lên thành bồn tắm. Đường Gia Duệ đưa tay vuốt ve bộ lông mềm mại trên người meerket nhỏ.

“Anh có sợ không?” Lý Nhạc Mạnh hỏi.

“Nhỏ như vậy, sao lại sợ.”

“Vậy nếu lớn sẽ sợ sao?”

Đường Gia Duệ lắc đầu cười, “Sẽ không, lông như nhung rất đáng yêu.”

“Nói vậy là thích meerkat.”

Đường Gia Duệ gật gật đầu, cười nói: “Hakuna matata[1].”

Lý Nhạc Mạnh vừa nghe được liền cười lớn, “Cái gì, anh vậy mà lại nghĩ tới nó à.”

Ôm nhau nằm trên giường, Lý Nhạc Mạnh không buồn ngủ, đem thân thể của mình nói cho Đường Gia Duệ nghe. Nhà cậu là meerkat di dân tới đây, hiện tại ở ven rừng tỉnh khác, có sản nghiệp của gia tộc, trong tộc con đàn cháu đống. Khi cậu thi đậu vào đại học Hương Đảo, đã cũng người trong nhà thảo luận chuẩn bị cho cuộc sống ở đây.

“Lúc đầu em nhận được tin trúng tuyển ở đây, lòng có chút sợ, vì cách nhà rất xa, lại không muốn ra khỏi cửa. Lo lắng không yên, thậm chí đã nghĩ tới việc từ bỏ, chuyển đến một trường gần nhà mà học, nhưng cuối cùng vẫn tới đây.”

Đường Gia Duệ vuốt mái tóc đen của Lý Nhạc Mạnh, nghe cậu kể chuyện.

Lý Nhạc Mạnh liền phần chấn, “Khi em thấy được anh, em biết em lựa chọn tới đây là không sai.”

Đưa tay ôm Lý Nhạc Mạnh vào lòng, Đường Gia Duệ vỗ về gương mặt cậu, nghiêm túc nói: “Sống chung với anh đi, anh sẽ cố gắng hết sức chiều cố em. Đợi khi em tốt nghiệp, ta cùng nhau quay về quê em, hướng người nhà em thỉnh cầu, để bọn họ đồng ý chuyện em sống cùng với anh.”

“Tốt a, được a.”

Qua thứ hai, Lý Nhạc Mạnh quay về trường báo danh, lúc đăng kí xong, cậu gặp Giang Như Hạo ở hoa viên. Trước đôi mắt sáng như đuốc của Giang Như Hạo, Lý Nhạc Mạnh vội cúi đầu...

“Hắc, không phải nói là ngày hôm qua tới sao, ca đi kí túc xá tìm người, nhưng người không ở đó. Người không về kí túc xá, đi lêu lổng nơi nào?”

“Ta...”

Giang Như Hạo duỗi tay đặt lên vai Lý Nhạc Mạnh, nửa tươi cười nửa uy hiếp cậu, bên tai cậu nhẹ giọng nói: “Người thành thành thật thật nói rõ cho ca.”

“Đường nói, muốn sống cùng nhau.”

Lý Nhạc Mạnh tưởng rằng Giang Như Hạo nghe được điều này sẽ kinh ngạc với quyết định sống chung của hai người, kết quả Giang Như Hạo hoàn toàn không bất ngờ với việc sống chung, mà lên giọng trềng mắt nói: “Đường!”

“Ta, ta gọi anh ấy là Đường, có gì sai sao?”

Giang Như Hạo lắc đầu thở dài, “Đều không phải, ca nghĩ khinh bỉ người...”

“Chúng ta thích là được rồi.”

“Được rồi. Vậy người có thể chiều cố người của người, ca cũng an tâm. Theo Đường nhà người sống thật tốt đi.”

Làm xong thủ tục nhập học, Lý Nhạc Mạnh lại nhớ tới Đường gia. Anh đã đem chìa khoá nhà mới đưa cho cậu, từ nay về sau cậu có thể tự do lui tới.

Buổi tối, Đường Gia Duệ ở phòng sách viết đông viết tây, Lý Nhạc Manh cầm sách giáo khoa ngồi bên cạnh anh, tựa đầu vào lưng anh. Cậu nói: “Đường, học kì này em sẽ không ở kí túc xá nữa.”

Đường Gia Duệ dừng tay suy nghĩ, “...Vẫn nên ở đó.”

“Vì sao? Anh không cho em ở đây?” Lý Nhạc Manh cố hỏi.

“Không được nói nữa, bị phát hiện sẽ không tốt lắm đâu.”

Lý Nhạc Manh trầm nghĩ: ai sẽ để ý a, hơn nữa, đàn anh Giang Như Hạo đã sớm biết chuyện của bọn họ.

Sự thật chứng minh, “Tạm thời buổi tối vẫn nên về kí túc xá đi” lời này là Đường Gia Duệ nói, phá vỡ câu này cũng là anh. Lưu luyến thế giới hai người ngọt ngào, đêm nay, Đường Gia Duệ không có đề cập đến chuyện Lý Nhạc Manh phải quay về kí túc.

Một ngày nào đó, hai người nói chuyện tình cảm, Lý Nhạc Manh không nhịn được nói: “Nhìn xem, em đã nói ở kí túc xá và vân vân căn bản đều không cần thiết đi.”

Đường Gia Duệ tỏ vẻ đồng ý: “Ừ, nói cũng phải.”

“Còn có chi phí kí túc xá. Nếu ban đầu nghe anh thì đã tốn tiền rồi.”

Đường Gia Duệ gãi đầu cười cười, “Hắc...”

“Em xem đây là nhà em nga.”

“Đương nhiên rồi.”

Lý Nhạc Manh cố tình nói: “Mọi chuyện trong nhà đều do em làm chủ.”

Vô cùng cam tâm tình nguyện Đường Gia Duệ nói: “Đương nhiên.”

Lý Nhạc Manh nở nụ cười, lại cố tình nói: “Meerkat cũng không dễ chăm sóc đâu.”

Đường Gia Duệ cười nói: “Anh sẽ cố gắng.”

Lý Nhạc Manh vừa nghe thế liền nói: “Cố gắng có khi cũng không làm được.”

Đường Gia Duệ hứa hẹn: “Anh sẽ cố gắng hết sức.”

Lý Nhạc Manh cười hỏi: “Nếu như hai chúng ta có tranh chấp, phải làm sao đây? Sẽ nghe theo ai?”

Đường Gia Duệ suy nghĩ một chút rồi mỉm cười nói: “Hakuna matata.”

“Này, Đường, anh không thể như vậy, chơi xấu a...”

Tác giả nói ra suy nghĩ:

Cái kết tương đối ngắn.

Hôm nay 2/2 âm lịch, là ngày long đài đầu[2], qua năm mới, tháng giêng cũng đã trôi qua, một năm mới lại bắt đầu. ^-^

Chúc mọi người một năm mới luôn bình an hạnh phúc. XD

[1] Hakuna matata là từ của nước Swahili (Bantu-Đông Phi) mang ý nghĩa là vui chơi, đừng lo lắng gì, hãy vui vẻ quên đi hết mọi sầu lo (There are no worries here), còn được sử dụng trong tiếng anh như No problem. Đường Gia Duệ nói đến nhân vật Timon trong The Lion King.

[2] Hay còn gọi là ngày “nhị nguyệt nhị” ở Trung Quốc, ngày rằm ngẩng đầu,

—Hết—

Uyên: Đã xong bộ đầu tiên rồi, không phải là đoản văn nha, vui quá đi Φ Φ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/linh-huyen-quoc-gia-he-liet-bo-9-nan-dac-huu-tinh-nhan>